

MAANDBLAD VAN DE NEDERLANDSE BOND VAN VOGELLIEFHEBBERS, 68E JAARGANG NO.5, MEI 2007

ONZE

VOGELS

De

ose

Voor de zangwedstrijden met de pelznersaffraanvinken is het belangrijk dat de vogels rustig zijn en hun zang zonder aarzelingen op diverse plaatsen laten horen.

De pelznersaffraanvink voor de zangwedstrijd worden in standaard zangkooitjes ingebracht

Pelznersaffraanvink wedstrijd- zanger in Argentinië

Jilguero Argentino (*Sicalis flaveola pelzeni*)

Saffraanvinken zijn in Nederland bekend als volièrevogels, ofschoon men ze – net als veel andere importvogels – niet zo vaak meer ziet. In Zuid-Amerika komen deze gorsachtige vogels voor in bepaalde delen van Argentinië (uitgezonderd bijvoorbeeld Patagonië), Paraguay, Uruguay, het centrum en het westen van Bolivia, Brazilië, Venezuela, Peru en Guyana. Er zijn een flink aantal soorten

en ondersoorten. *Sicalis flaveola pelzeni* is in Nederland bekend als de pelznersaffraanvink. In de omgeving van Buenos Aires worden van september tot en met januari, als het daar zomer is, met deze saffraanvinken zangwedstrijden gehouden. Vergelijkbaar met de vinkenzangwedstrijden in bijvoorbeeld België.

Pelzner saffraanvink

Volgens mijn contactpersoon (Osvaldo Suarez), die woont in de buurt van Buenos Aires en die ik zes jaar geleden leerde kennen via internet, is deze pelznersaffraanvink in Argentinië erg populair. De in Europa meer bekende gewone saffraanvink is in de natuur te vinden in Brazilië, Ecuador, Colombia, Peru en Venezuela. Bij de kleinere pelznersaffraanvink zijn de jongen, zowel mannen als poppen, het eerste jaar grijs en gestreept. Het tweede jaar worden de mannen geel en verdwijnt een deel van de bestreping op de borst. De pelznersaffraanvink staat in Argentinië erom bekend dat hij graag een nest maakt in een verlaten nest van de rosse ovenvogel (*Furnarius rufus*), de nationale vogel van Argentinië. In Argentinië worden de pelznersaffraanvinken gevoerd met enkele soorten millet of gerst en witzaad. Kweken met deze vogels gebeurt er nauwelijks. Ze worden er alleen gehouden voor de zang en voor de wedstrijden.

Wekelijks zangwedstrijden

In het voorjaar en de zomer – in Argentinië van september tot februari – worden sedert zeker vijftig jaar in de omgeving van Buenos Aires bijna iedere zondagmorgen zangwedstrijden met pelznersaffraanvinken gehouden. De winnaar van de wekelijkse wedstrijden gaat door naar de finale. Bij de voorwedstrijden moet de vogel tenminste vijf minuten zingen. Bij de finale minstens tien minuten. Bij de beoordeling van de zang door de keurmeesters onderscheidt men twee categorieën met geluiden die de saffraanvink moet laten horen. De categorie waarbij de pelzner vink drie geluiden laat horen – "prio", "golpeo" en "repique" – heeft de voorkeur. Saffraanvinken die ook nog een lange "Rrrrrrrrr" (aangeduid met 'cierre') laten horen zijn minder gewenst en dientengevolge het minst waard. Er wordt om de eer gestreden in vier klassen: jonge en

De jonge mannen van de pelznersaffraanvink zijn het eerste levensjaar voornamelijk grijs en gestreept. Tijdens de zangwedstrijden in Argentinië doen ze mee in een aparte klasse. De zangkooien worden aan een paal opgehangen.

De inzenders van de zangwedstrijden in de buurt van Buenos Aires brengen hun beste saffraanvinken in speciale vervoerskoffers.

volwassen vogels en met of zonder 'cierre'. De beloning voor de beste zangers is eremetaal. De drie keurmeesters per zanggroep letten op zuiverheid van de zangonderdelen. Iedere bezitter van pelznersaffraanvinken kan aan de wedstrijden deelnemen. Er zijn voorgeschreven zangkooien. De zangvogels worden thuis getraind en naar de wedstrijd vervoerd in speciale kisten. Het is belangrijk de zangvogels rustig te maken en te wennen aan een vreemde omgeving. Als ze binnen bepaalde tijd niet zingen worden ze uit de 'zangring' verwijderd. Voor topzangers

worden gigantische bedragen geboden en het verhaal gaat zelfs dat de beste vogel een nieuwe auto waard is!

Andere zangvogels

De Argentijnse naam voor deze zangwedstrijden met pelznersaffraanvink is 'Concurso' en de vogel zelf noemt men er 'Jilguero Argentino'. De wedstrijden beginnen er 's zondagsmorgens om 8.00 uur in een rustige omgeving, bijvoorbeeld in een park waar een grasveld wordt afgezet en waar de ene na de andere kooi aan een metalen paal wordt

gehangen. Vaak zijn er zo'n dertig deelnemers en zo'n honderd toehoorders. Als de finale wordt gehouden kunnen er wel vijfhonderd 'Jilguero'-fans uit de hele omgeving komen luisteren. Sedert een jaar of vijf worden er ook zangwedstrijden gehouden met andere vogels zoals *Sporophila caerulescens* (sierpaapje). In Brazilië worden zangwedstrijden gehouden met *Sicalis flaveola brasiliensis* ('canario da terra') en *Oryzoborus angolensis* – daar 'cuño' genoemd – die in Nederland bekend is als picolet of zwartkopzaadkraker.

In parken in de buurt van Buenos Aires worden zangwedstrijdterreinen op zondagmorgen met linten afgezet. De drie keurmeesters nemen in de ring plaats; de toehoorders luisteren buiten de ring mee naar de prestaties van de zingende pelznersaffraanvinkmannen.

Mijn kweek met de zwartkee

Enige jaren geleden kon ik enkele koppels vechtkwartels bij een importeur kopen. Ze zouden van Java, Indonesië komen. Het hennetje is groter en mooier dan het haantje. Het haantje heeft een goede schutkleur, omdat het de eitjes moet uitbroeden en alleen de jongen groot moet brengen. Het hennetje heeft een zwarte keel- of borst- vlek. Ze zijn iets groter dan de Chinese dwergkwartels.

Thuis kwamen ze in een binnenvolière met een oppervlakte van 1,20 x 0,80 m. Als bodembedekking had ik metselzand en in de hoeken een paar grasplaggen en hooi. Het voedsel bestond uit tropenzaad, universeel, en 5 tot 8 meelwormen per vogel en trosgierst. Na enkele dagen gingen ze vechten en dus heb ik de vogels paarsgewijs apart gezet. Hierna was de rust weergekeerd. Een hennetje had een mooi nestje gemaakt van hooi.

Na ongeveer twee weken had het eerste hennetje een ei gelegd en zo enkele dagen achter elkaar, maar ze ging niet broeden. Dat had het haantje moeten doen.

Daarom heb ik de eitjes in de broedmachine gelegd en na dertien dagen kwamen er twee uit. Deze heb ik in een ziekenkooitje gedaan waar de temperatuur 33° was.

Omdat de jonge vogels alles uit de snavel van het haantje eten, pikken ze de eerste dagen ook niet van de grond, dus moest ik ze met een pincet voeren. Zelfs het water moest druppelsgewijs gegeven worden. Na drie à vier dagen begonnen ze zelf al af en toe van de grond te pikken.

Het voer bestond uit gekookte yoghurt (yoghurt ongeveer vijf minuten laten koken en daarna uitwringen in een doek. Kan dan ook in de diepvries bewaard worden, buffalowormen, kleine witte meelwormen, miereneieren en pinkies. (Bevroren buffalowormen en pinkies gemalen). Na drie à vier weken heb ik ze geringd met 4mm ring, het verschil zit in de pootdikte want het hennetje heeft dikkere poten dan het haantje en moet dus eerder geringd worden. Dit gaat niet altijd op.

Enkele weken na de eerste eieren ging er een haantje broeden en heb ik de hen er afgehaald.

Omdat ze anders de haan lastig valt en ze weer aan een ander nest wil beginnen. Deze hen heb ik weer bij een andere haan gezet en dat

ging ook goed. Het eerste haantje had 5 eitjes waarvan er 4 uitkwamen. Deze jongen zijn alle groot geworden. Het is een mooi gezicht, als de oudervogel de jongen voert, zelfs het water wordt van uit de snavel gevoerd.

Het broeden duurt 13 dagen

De ringmaat is 4 mm

Het geluid is een lang en dof hoe hoe hoe. Het water drinken is meer water happen.

Na ongeveer een half jaar beginnen de meeste jonge hennetjes te leggen. Het nest maken ze van hooi en kokosvezels en als het haantje broedt, zit hij helemaal verscholen in zijn nest.

Ik heb enkele paren in broedkooien van 40 x 40 x 100 cm en dat gaat prima.

In het midden van de kooi een doos ongeveer 20 x 30 cm met aan weerskanten een ovale opening van ongeveer 15 cm, omdat ze zich graag verstoppen als er onraad is. Ook hier een grasplag en hooi in de hoek. Deze vogels zijn een ieder aan te raden die een uitdaging wil aangaan. Op dit moment heb ik twee kweekkoppels en elf jongen van verschillende leeftijden.

Groet
Bernard Ketelaar
Vasselder

rechtkwartel (*Turnix suscitator*)

usel

De,

Kweken van prachtvinken (9)

In deze vervolgserie behandel ik steeds een onderwerp uit mijn boek "Kweken van Prachtvinken" dat begin 2004 is uitgegeven. In hoofdstuk 10 worden ziekten behandeld.

ZIEKTEN

Ziekte is een thema dat altijd in de belangstelling staat en vaak aanleiding geeft tot heftige reacties, als er weer eens een vogel of een heel bestand is doodgegaan. Toch blijf je telkens weer vechten met een koppigheid die de ware liefhebber eigen is. Voor het stellen van een juiste diagnose is de dierenarts het aangewezen adres. Helaas weet deze vaak geen raad met de specifieke problemen van de vogelhouder. Beter is het contact op te nemen met een vogelspecialist. Deze erkende specialisten hebben een examen afgelegd in het specialisme "vogels". Zij hebben deze opleiding gevolgd aan de faculteit diergeneeskunde universiteit Utrecht en staan ingeschreven in het specialistenregister van de Koninklijke Nederlandse Maatschappij voor Diergeneeskunde. Helaas zijn er maar enkele specialisten op dit gebied. Zit de specialist niet bij u in de buurt, zoek dan in elk geval een dierenarts die bekend staat om zijn kennis van vogels. Informeer of hij is aangesloten bij de AAV (Association of Avian Veterinarians). Voor het onderkennen van de symptomen is het toch belangrijk dat u zich regelmatig verdiept in deze materie. Verder is direct ingrijpen vaak noodzakelijk om erger te voorkomen. Het is aan te bevelen een kleine apotheek te hebben waaruit men kan putten als het noodzakelijk is. Wees echter voorzichtig met het te pas en te onpas verstrekken van medicijnen. Vooral met antibiotica moet u selectief omgaan, omdat men anders resistente bacteriestammen creëert die niet meer reageren op het medicijn. In het boek wordt weergegeven wat er in gepubliceerde literatuur aan aanbevelingen is verschenen, aangevuld met eigen ervaringen en - van zeer groot belang - de adviezen die een vogeldierenarts heeft verstrekt. Tevens geef ik een overzicht van de kenmerken van de meest voorkomende ziekten. Om u niet te overvoeren behandelt dit overzicht alleen de meest actuele vogelziekten.

Voorkomen van ziekten

U kunt zich veel ellende besparen door de volgende stelregels te hanteren.

- Zorg voor een schoon en droog onderkomen.
- Neem bodembedekking die het vocht uit de mest absorbeert (bijv. houtsnippers).
- Zorg voor voldoende warmte en licht.
- Plaats niet te veel vogels in een te kleine ruimte.
- Bekijk nieuwe vogels voordat u ze aanschaf, kritisch op allerlei symptomen.
- Zet nieuwe vogels eerst 6 weken in een aparte kooi.
- Let op afwijkingen in de ontlasting.
- Controleer regelmatig op aanwezigheid van bloedluizen.
- Maak minstens een keer per week de hokken schoon.
- Ontsmet wekelijks de zitstokken met een veilig ontsmettingsmiddel.
- Voorkom dat er water wordt gemoest om schimmel- en bacterievorming te voorkomen.
- Als er toch vochtige plekken ontstaan, reinig deze met een desinfectiemiddel.
- Zorg voor een schoon en vooral droog zaadmengsel.
- Verstrek dagelijks 15 tot 20% eivoer (opfok- of krachtvoer).

- Ga niet kuren omdat u denkt dat het weer eens tijd wordt.
- Laat niet onbeperkt nesten met eitjes produceren, de pop zal daaraan bezwijken.
- Plaats geen vogels bij elkaar die normaal gesproken solitair leven.
- Verkoop geen zieke vogels aan andere liefhebbers of aan de handel.

Wat te doen met een zieke vogel?

Zoals gezegd: zieke vogels gaan in elk geval niet naar een andere liefhebber of, omdat wij er achteraf niet op aangesproken willen worden, naar handelaren. Dit getuigt van kortzichtigheid, want vroeg of laat worden wij er zelf weer mee geconfronteerd. Bovendien is het natuurlijk de manier om beginners te ontmoedigen. Zet een zieke vogel apart, het liefst in een ziekenkooi die extra kan worden verwarmd. Vaak is de vogel niet in staat zelf voldoende energie op te wekken om zijn temperatuur van 42,0 in stand te houden. Kijk welke symptomen de vogel vertoont, noteer deze en maak een afspraak met een vogelspecialist of vogeldierenarts. Overleg met hem of de vogel moet worden onderzocht of dat een vers mestmonster voldoende is. Een mestmonster moet bij voorkeur in de namiddag worden opgevangen, omdat dan de meeste parasieten worden uitgescheiden. Veel liefhebbers vinden een bezoek aan de dierenarts nogal duur. Als u zijn uurloon echter vergelijkt met een advocaat, dan zult u constateren dat de verdiensten maar een schijntje zijn. Je hoort vaak dat het onderzoek meer kost dan de vogel waard is. Vergeet echter niet dat het niet alleen om die ene zieke vogel gaat, maar om uw gehele vogelbestand. Als de dierenarts u wat voorschrijft, moet dit meestal ook aan de overige vogels worden gegeven om erger te voorkomen. Als u eerst gaat kuren met antibiotica, heeft een bezoek aan de dierenarts weinig zin. Hij kan dan geen diagnose stellen. Kuur dus pas ná een bezoek aan de dierenarts met de voorgeschreven medicijnen volgens zijn aanwijzingen. Wil een vogel ondanks al onze inzet niet beter worden, dan is er nog maar één weg

Oorzaken van ziekten

Ziekten worden veroorzaakt door gebrek aan juiste voedingsstoffen of door bacteriën, virussen, schimmels en in- en uitwendige parasieten. Hieronder volgt in het boek een beschrijving van de meest voorkomende ziekten in de omschrijving zoals hier aangegeven.

Omschrijving

Diagnose

Het vaststellen van de aard van het ziekteproces.

Symptomen

Verschijselen waaraan de ziekte te herkennen is.

Oorzaken

Mogelijke oorzaken die tot de ziekte hebben kunnen leiden.

Gevolgen

Dit gebeurt met de vogels, als er niet wordt ingegrepen.

Bestrijding

Opsomming van medicijnen die voor behandeling kunnen worden gebruikt.

Voorzorg

Adviezen om de mogelijkheid tot besmetting zo gering mogelijk te houden.

Meer informatie vindt u in het boek "Kweken van prachtvinken". Zie website www.avitoon.nl

Kobaltblauw man.

Wat een enorm hoog uitgebouwde kop met een prima snavelinplant. Deze kop is met zijn volle nek goed geplaatst op het mooie wigvormige lichaam. Alleen dwarrelen de maskerveren weg, wat toch een slordige indruk geeft. We zien ook enige "ticking" vlekjes boven de snavel in het masker. De kobaltblauwe kleur is goed.

Violet man.

Weer zo'n enorm hoog uitgebouwde kop, ongelooflijk. Ik dacht eerst dat het een vervorming door de digitale camera was, maar toen keek ik langs mijn toestel en zag dat de kop werkelijk zo groot was. Het masker is mooi schoon met grote ronde stippen, die door de lengte van de bevedering af en toe van hun plaats af gingen. De violette kleur is van een goede egaliteit, maar kan nog iets dieper. De kleur loopt enigszins over in de onregelmatige vleugeltekening en dat is fout. Vaak krijgen vogels de opmerking dat de kop te klein is ten opzichte van het lichaam, maar bij deze vogel zou je kunnen denken dat het juist andersom is. De rug-nek-koplijn zou wat rechter mogen zijn.

Kassel 2006

Tekst en foto: Jan Bauwmeester

Lutino man.

Deze fons lutino man heeft een goede ooglijn en een goede snavelinplant. De kop zou van voorhoofd naar achterhoofd meer lengte moeten hebben. We kunnen ook de goede maskerdiepte zien en de gele kleur zou wat dieper mogen zijn.

Albino man, kopstudie.

Wat een extra lange voorhoofdbevedering heeft deze man. Het weeft zo mooi naar voren omhoog en opzij. We zien hierbij een prachtige ooglijn met een duidelijke wenkbrauw en een prima snavelinplant. Deze vogel behoorde niet tot de prijswinnaars, mogelijk omdat hij vaak erg horizontaal op stok stond. Maar met het bestuderen van deze kopbevedering kun je zien wat voor mogelijkheden er bij de kweek van grasparkieten zijn.

Kweekverslag van de rietgors (*Emberiza schoeniclus*)

Rietgors MAN

Inleiding

De rietgors is een vogel die zich heeft verspreid over geheel Europa en delen van Eurazië. De biotoop waarin zij zich ophouden, bestaat uit rietkragen en moerasgedeeltes en altijd dicht bij het water. In ons land zijn ze te vinden langs plassen/rivieren en meren, eigenlijk overal waar niet te vinden is. In de winter zijn zij hoofdzakelijk zaadeters en dan worden met name de riet- en graszaden opgenomen. Als het broedseizoen nadert, schakelen zij over op insecten en deze worden dan ook aan de jongen gevoerd. Het nest dat zij bouwen, ligt nagenoeg op de grond, goed verstopt in een gras of rietpol. Het wordt gemaakt van riet of grasstengels en als binnenbekleding gebruiken zij pluiz of dierlijk haar. Het nest gaat eigenlijk volledig op in zijn omgeving. Dat moet ook wel, want vaak gaan veel nesten verloren door ratten en andere rovers. Op zich is dit niet zo'n ramp, want in één seizoen kunnen er tot wel 4 nesten worden grootgebracht. In de regel geldt echter wel dat er twee nesten daadwerkelijk uitkomen in de natuur. Gemiddeld bevat een nest 4 eieren die vaal gekleurd zijn met daarop zwart/bruine vlekken en strepen. Het broeden neemt ongeveer 14 dagen in beslag en als alles goed gaat, vliegen de jongen in zo'n zelfde periode uit. In de natuur is de rietgors een veel voorkomende vogelsoort.

Rietgors POP

Deze ongeveer 15 cm grote, hoofdzakelijk bruingekleurde vogel heeft een zwart/bruine bestreping en een bruinzwarte staart die aan de buitenkant van witte pennen is voorzien. Buiten het broedseizoen lijken man en pop zeer op elkaar, maar zijn nog wel degelijk uit

elkaar te houden, met name in de kop- en keeltekening. Deze is bij de man zwarter dan bij de pop. De stuittekening bij de man is ook grijsachtiger dan bij de pop. Ook de kleur van de buikstreek is lichter van de man dan die van de pop. In de broedtijd kan er geen enkele twijfel meer bestaan tussen de seksen, want de man heeft behalve de veel warmere en helderder kleur een glitzwarte kop- en keeltekening, onderbroken door een hagelwitte bestreping. Het wit op de buik bij de man is ook een zeer duidelijke mannelijk eigenschap. De rietgorsman is in de broedtijd dan ook een zeer contrastrijke vogel. De pop is over het algemeen veel bruiner in de broedtijd, ofschoon wel iets warmer bruin dan in de winter.

DE KWEEK

Nadat ik succesvol met de kleine karekiet had gekweekt, wilde ik het nogmaals eens met een rietvogelsoort proberen te kweken. De volières waren tenslotte nog steeds beplant met riet en graskragen met de daarbij vele waterloopjes en moerasgedeeltes. Een bijkomend feit was dat er niet veel kwekers zijn die met Europese rietvogels kweken dan wel gekweekt hebben. En dit is dan weer een uitdaging natuurlijk. Uitzondering op de regel is het baardmannetje. Deze vogel wordt inmiddels veelvuldig gekweekt. Het aankleden van de buitenvolières is niet

alleen een hobby in een hobby. Als het goed is, kijk je er het hele jaar naar (het oog wil ook wat) en komt het ook ten goede aan het broedresultaat. Mijn binnen-broedkooien zijn daarentegen altijd vrij kaal. Mijn kweekkoppel kreeg ik van iemand die mij gebeld had voor de kleine karekieten. Hij heeft mijn kweekkoppel overgenomen en ik dus van hem een kweekkoppel rietgorzen. De vogels werden in de buitenvolière bij elkaar geplaatst. Als voer kregen zij van mij eivoer en een zaadmengeling van fijn wildzangzaad met daardoor nog diverse graszaadsoorten. Uit het eivoer werden altijd de pinky's het eerst gegeten en het overige eivoer werd maar mondjesmaat opgenomen. Eens in de zoveel tijd kregen ze ook wat buffalowormpjes. De vogels waren tegen elkaar erg ruzieachtig, wat bij navraag een echt gorzentrekje bleek te zijn, en dit is natuurlijk niet in documentatie te vinden. Ik heb eigenlijk nog nooit een kweekverslag gelezen van de rietgorskweek. De vogels werden van elkaar gescheiden, maar bleven wel in elkaars gezichts- en gehoorveld. Beide vogels hebben de winter buiten doorgebracht, wat geen enkel probleem opleverde. Eind maart heb ik de pop weer bij de man in zijn volière geplaatst en dit ging met zeer veel kabaal gepaard. Na een dag of twee zag ik echter de pop al met nestmateriaal in haar snavel en de man liet zijn zang hard en vaak horen. Binnen een week na koppeling zag ik op 5 april een compleet afgemaakt nest liggen op de grond in een rietpol. Het nest was vervaardigd van gedroogd gras en kokosvezel en een heel klein beetje licht dierlijk haar. Het eerste ei werd gelegd op 8 april en er volgden nog vier eieren. De pop ging pas echt broeden,

Ongeveer 6 dagen oud braamsluiperjongen.

Rietgorsjongen 5 dagen oud in nest.

nadat het laatste ei was gelegd. Na 14 dagen broeden werd op 22 april het eerste jong geboren dat bruin/grijs was. Nestcontrole ging altijd gepaard met veel theater van beide oudervogels, wat mij deed besluiten zo min mogelijk te controleren. Op een leeftijd van vijf dagen heb ik de jongen geringd met een ring van 2,7mm, die was voorzien van een ventielslangetje. Beide ouders gaven de voorkeur aan vliegende insecten en buffalowormen. Dit werd dan ook veel verstrekt aan en gevoerd door de vogels.

Het volledige menu bestond uit zaad, eivoer, pinky's, weideplankton, buffalo- en meelwormen.

Het zaad vond eigenlijk geen aftrek meer gedurende de periode dat er jongen waren. Op 7 mei tegen de avond was er een hoop kabaal en zag ik dat de jongen waren uitgevlogen. Nou ja, vliegen!

De jongen waren in hoofdzaak bruin met zwarte veerpartijen.

Maandag 15 mei zie ik de pop met nestmateriaal. Even gekeken en ik zag een bijna compleet nest liggen.

Ik vermoedde dat de man dit nest heeft gebouwd gedurende het broeden van ronde 1 en dat de pop nu de afwerking in orde bracht. Dit nest lag in een grote pol van het pampagras. Op 18 mei vind ik al weer het eerste ei van ronde 2. In dit nest werden opnieuw 5 eitjes gelegd waaruit 4 jongen kwamen. Het derde en laatste legsel bestond wederom uit 5 eitjes, maar deze ronde ging verloren. Opvallend was dat de jongen alleen door de man werden gevoerd, terwijl de pop zat te broeden. Nam de man het broeden even over van de pop, dan voerde zij de bedelende jongen niet. De jongen werden twee dagen voordat de volgende ronde uit zou moeten komen, uitgevangen en apart gezet. Het karakter/gedrag en de zang van de rietgors viel mij een beetje tegen en ik denk dat ik mij niet zo snel meer zal gaan bezig houden met de kweek van een inheemse gorzensoort.

Maar zeg nooit nooit.

Op naar een voor mijzelf nieuw te kweken vogelsoort en uitdaging.

TEKST: A. BAKKER te DORDRECHT.
FOTO'S: P. DE DREU en A. BAKKER.

10 dagen oud rietgorsjong.

Net geringde rietgors.

ei rietgors

Edelzangers, kanaries, sijzen, vinken of cini's?

Serinus, Alario, Dendrospiza, Chritagra, Ochrospiza, Polioispiza?

Sinds we het fenomeen van import van exotische vogels kennen, is er verwarring rond de naamgeving van een tamelijk grote groep

© www.Serinus-Society.eu
Drie verwante serinussoorten. Van links naar rechts *Serinus mozambiques granti*, *Serinus dorsostriatus* en *Serinus citrinelloides*. Ofwel *mozambiquesijs* ondersoort *granti*, *witbuik-cini* en *Afrikaanse citroencini*.

vogels uit – voornamelijk – Afrikaanse landen. Voor een klein grijs gekleurd zaadetertje bedacht men lang geleden de naam 'edelzanger'. Een andere Afrikaanse vogel, meer geelachtig met een groen rugdek en een mooie oogstreep – het mannetje is trouwens ook een goede zanger – heeft wel iets weg van een wel heel mooie sij. Mozambiquesijs werd de naam en is dat nog steeds. Slaat men de 'nieuwere' boeken erop na – bijvoorbeeld 'Guide des passereaux granivores' (Gilbert Armani) en 'Finches and Sparrows' (Peter Clement, Alan Harris, John Davis) –

Mozambiquesijs man. Er zijn er nog genoeg in Europese volières. Er mee kweken is de enige mogelijkheid deze *Serinus*soort voor de avicultuur te behouden.

dan ziet men dat eerder genoemde 'edelzanger' en ook de 'mozambiquesijs' deel uitmaken van een groep van een dertigtal vogelsoorten die men rangschikt onder het genus *Serinus*. In oudere boeken vindt men een deel van deze vogels terug onder andere wetenschappelijke namen. Tegenwoordig gebruikt men in Nederland en België ook de naam 'cini's' als men het over hierboven bedoelde groep zaadetende vogels heeft die allemaal verwant zijn aan *Serinus canaria*, zoals bekend de stamvader van de huidige kleurkanaries, zangkanaries en de postuur- en vormkanaries.

Naamsverwarring

Zijn de wetenschappers het er niet over eens hoe men deze 'kanarieachtige' vogels moet classificeren en wetenschappelijk benoemen, de vogelliefhebbers zelf kunnen er ook wat van! Het komt voor dat men voor een en hetzelfde vogeltje meerdere Nederlandse namen heeft. Dat heeft voor een deel ook te maken met de ondersoorten die er van deze vogels uit het genus *Serinus* – want daar houden wij het gemakshalve maar op – bestaan. De Duitse, Franse en Italiaanse namen zijn wel wat duidelijker, want daar begint, of eindigt, de naam van deze vogelgroep – bijna altijd – met 'Girnitz', 'Serin' of 'Canarino'. In de nieuwere boeken rangschikt men deze 'kanarieachtige' vogels tegenwoordig onder het genus *Serinus*. In Duits georiënteerde landen wijkt dat af. Kijkt u in oudere handboeken, dan kunt u dit soort vogels ook vinden onder wetenschappelijke namen die beginnen met *Alario*, *Dendrospiza*, *Chritagra*, *Ochrospiza*, *Polioispiza*. Verwarring bij wetenschappers, naamsverwarring bij vogelliefhebbers. Een Kaapse kanarie (*Serinus canicollis*) wordt ook grijsnekkanarie genoemd, of Kaapse cini. *Serinus sulphuratus* kunt u tegenkomen onder de namen zwavelgele dikbekcini, grote mozambiquesijs, zwavelgele cini, dubbele mozambiquesijs, brimstonekanarie (brimstonecini) en reuzenmozambiquesijs.

Cini

Uitzonderingen bevestigen de regel. *Serinus alario* heet in Duitsland simpelweg *Alario* of *Alariogirlitz*. Fransen zijn met *Serinus alario* consequenter. In Italië is het ook eenvoudig: *Alario*. In Nederland wordt de vogel plotseling een 'vink': *alariovink*. Engelsen volgen beter dan in het Nederlands de verwantschaplijnen: *black-headed canary*. Er zijn regelmatig wijzigingen in de wetenschappelijke naamgeving van vogels uit genus *Serinus*. Bijvoorbeeld: 15 juli 2004 werd in de

wijzigingen op Clements' Checklist of Birds of the World aangegeven dat de genusnaam *Serinus* voor de 'alario' vervangen wordt door de genusnaam *Alario*. Als men deze Checklist volgt wordt dus de wetenschappelijke naam *Alario alario* voor de *alariovink* en de *witkeelalariovink* of *damaraalariovink*, ook nog wel eens *koningsalariovink* genoemd (daar gaan we weer), wordt *Alario leucolaema*. Hermann Heinzel introduceerde in 'De Vogelwereld' (AOB) van maart 1968 de naam 'cini'. Waarschijnlijk een verbastering van het Franse 'serin' en in België als naamtoevoeging al langer in zwang bij 'kanarieachtige' vogels.

Man en pop citroenborstcini of citroenborstedelzang

© www.Serinus-Society.eu

ESSB

Ondergetekenden hebben gezamenlijk, in een poging een beetje overzicht te scheppen in de wanorde die er heerst op het gebied van vogelliefhebbernaamgeving, een overzicht gemaakt van het genus *Serinus*. Dit overzicht geeft de in Nederland en België in zwang zijnde namen, aangevuld met Franse, Duitse, Engelse en Italiaanse namen. Wij hanteerden daarbij de hier en daar misschien al weer gewijzigde indeling van deze vogels onder het genus *Serinus*. Baseert men zich op eerder genoemde en van goede kleurplaten voorziene handboeken van Gilbert Armani en Peter Clement dan is de groep vogels die behoren tot het genus *Serinus* vrij uitgebreid. Terecht of onterecht? Dat laten wij graag aan wetenschappers over. Onze interesses liggen bij het kweken van deze vogels.

Via internet zoeken de geïnteresseerde *serinus*kwekers elkaar al langere tijd op. Uit die contacten is het idee ontstaan voor een 'European Society of *Serinus* Breeders', kort-

weg ESSB. De bedoeling van de ESSB is via internet service verlenen aan de *serinus*-geïnteresseerden. Service in de zin van het geven van een geïllustreerd overzicht van de soorten en ondersoorten, kwekers met elkaar in contact brengen en proberen door ruilen van gekweekte (onder)soorten deze vogels in de toekomst voor Europese belangstellenden raszuiver te houden. Dat zal wel moeten, nu de import zeer ernstig in het slop geraakt is. Een '*serinus*website' in het Nederlands, Engels en Frans is sinds kort actief. Bent u enthousiast voor vogels uit het genus *Serinus*? Bezitter, kweker? Laat het ons weten en help mee deze mooie, actieve vogelsoorten te behouden in de Europese avicultuur. Neem eens een kijkje op www.serinus-society.eu en registreer u daar

als liefhebber/kweker. Edelzangers, kanaries, slijzen, vinken of cini's? Feit is en blijft dat de mannetjes mooie zang hebben, dat de vogels soms aantrekkelijke kleuren hebben en dat het interessant is ze te kweken. De ESSB werpt zich op om het kweken te stimuleren en daardoor de soorten te behouden voor de Europese avicultuur.

John Santegoeds
(fam_santegoeds@hotmail.com),
Huub Vervest (huub@vervest.net) en Gaëtan
Vicentini, (gaetanvicentini@cegetel.net)
Frankrijk

Fotoverantwoording: *European Society of
Serinus Breeders.*

© www.Serinus-Society.eu

Mijn kweek met kleine wildkleur putters 2004

Mijn volière die uit twee delen bestaat één grote en een kleinere daarin bevindt zich elk een koppel putters. Bij de grote volière zaten ook nog een koppel goudvinken, kleine sijzen en een koppel barm-sijsjes. De putters in de grote volière hebben dat jaar helaas niet gebroed dat kwam waarschijnlijk door de goudvinken deze hebben wel gebroed en daar door de putters constant op gejaagd.

De koppel in de kleinere volière begon half mei met het bouwen van een nest, daar beide volières begroeid met planten zijn koos dit koppel voor een conifeer. Na het voltooien van het nest was het eerste ei gelegd op 30 mei, in totaal legde ze 5 eieren. De pop broeide goed en ook de man deed goed zijn werk door de pop regelmatig voer te brengen op het nest.

Het voer:

de basis voer bestaat uit wildzangvoer los daar van meelwormen, herderstasje, paardbloem en een zelf samen gestelde krachtvoer en wel bestaand uit 1 kilo Orlux Kanarie krachtvoer, 1 kilo Orlux eivoer, 1 gekookte ei, 7 liter half volle melk, 1 eet lepel azijn en 1 thee lepel-tje honing. Dit wordt gedaan door middel van beide Orlux bij elkaar te doen de melk aan de kook te brengen en dan de eetlepel azijn er door heen kloppen zo dat de melk gaat klonten dan in een oude party gieten en dit onder koud.

4 jonge putters 1° broed.

water meerdere malen goed afspoelen zo dat alleen een dikke massa overblijft dit goed uitknijpen. Meng dit met de Orlux voer, voeg dan hier ook bij de thee lepel honing en het fijn geplette ei, mix dit goed door elkaar en voeg wat water toe zo dat het net niet aan de handen blijft plakken. Dit voer al vroeg in het voorjaar iedere dag vers en in een klein bakje geven en door gaan zo lang de kweek duurt daarna langzaam verminderen. Na controle van de eieren waren er 4 bevrucht en één niet deze heb ook dan ook verwijderd.

Ook hier heb ik de eieren iedere keer vervangen door kunst eitjes en bij het laatste ei weer de goede eitjes terug gelegd zo dat zij allen op één dag uit zouden komen. Dit gebeurde dan ook op 15 juni 4 jonge putters, hier van was de kleinste na 3 dagen dood. De volgende dag was er plots één verdwenen en de volgende ochtend was er weer één dood zo dat ik er nog maar één over had. Deze heb ik dan nog kunnen ringen, waar door de jongen dood zijn gegaan blijft een raadsel. De ouders deden toch hun best ondanks dat dit koppel pas dit jaar bij elkaar waren en dit dus hun eerste broed was. Het laatste jong werd goed gevoerd en had dan ook ieder keer een volle krop, hier door groeide dit jong dan ook voortreffelijk zo dat de jonge op 29 juni het nest verliet.

Putternest met nog maar 1 jong.

Ik heb het nest een beetje verschoond en al gauw begonnen zij op het zelfde nest een nieuwe te bouwen. Het andere jong begon al zelf te eten en op 9 juli lag het eerste eitje al weer in het nest (tweede broed) dit keer 4 eieren. Ook hier weer verwisselen van de eieren en de laatste dag alles weer terug leggen. Na één week bleek alle 4 de eieren bevrucht te zijn, ook hier broeide de pop weer goed.

Jonge putter op het punt van uitvliegen.

Op 24 juli kwamen dan ook de 4 eieren uit. De pop en de man voerden de jongen goed, maar toch bleven er twee jonge putters te klein. Na vijf dagen heb ik twee van de vier jonge putters kunnen ringen; de andere twee bleven te klein, zodat de ringen niet pasten. De twee geringde vogels groeiden dan ook beter en waren bij het voeren steeds het eerste die zich melden voor voedsel, zodat de andere twee minder kregen. Na één week stierven de twee kleinste putters, zodat ik dit keer maar twee jonge putters overgehouden heb. (Het eerste jong uit broed 1 was inmiddels al zelfstandig en verbleef nog steeds in dezelfde volière). Deze twee groeiden dan ook goed op en werden stevige jonge putters, zodat zij op 9 augustus het nest verlieten. De twee jongen zijn goed zelfstandig geworden en hebben de rui goed doorstaan. Alle drie de jonge putters zijn mooie vogels geworden met een goede conditie. Het krachtvoerrecept heb ik gekregen van een goede kennis en een zeer goede kweker, de heer A. Alten uit Westervoort waarvoor ik hem zeer dankbaar ben.

Tekst en foto's: P.J. Michels.

Samenwerking tussen alle vogelbonden, voor kromsnavels

Het is vogelliefhebbers die lid zijn van verschillende organisaties, al jaren een doorn in het oog dat diverse bonden/federaties verschillende benamingen en standaardisen hanteren. Dit terwijl we het allemaal over dezelfde vogelsoort c.q. mutatie hebben. Zo ook voor de liefhebbers die meedoen aan internationale shows van andere organisaties. Al vanaf 2001 heeft de PSC (Parkieten Speciaal Club) van de NBvV concept-standaarden rond gestuurd naar andere vogelbonden met het verzoek deze op een themadag te behandelen en zo mogelijk geheel of gedeeltelijk over te nemen.

Op deze themadagen kon iedere aanwezige zijn/haar op- of aanmerkingen naar voren brengen. Indien van toegevoegde waarde werden deze op- en/of aanmerkingen opgenomen. Het maken van standaardisen brengt veel werk met zich mee en in feite is het zonde dat de verschillende bonden ieder voor zich hiermee bezig waren.

Op 19 november 2006 is er een werkgroep neophema's opgestart, hetgeen uniek binnen onze hobby genoemd mag worden. Alle Nederlandse en Belgische vogelbonden/federaties werken daarin samen. Dit vanaf het

opstellen van het eerste concept tot aan de definitieve versie van deze standaardisen. Door dit gezamenlijk te doen ontstaat er een breed draagvlak en wordt acceptatie van de te gebruiken internationale benamingen bevordert. Overigens bevatten al deze nieuwe standaardisen vanaf heden een tabel waarin zowel de oude als de nieuwe benaming staan vermeld.

Het streven is erop gericht elk jaar 2 standaardisen m.b.t. de parkietachtigen op te leveren. Voor 2007 staan de standaardisen voor neophema's en rosella's op de rol. Voor elke standaard wordt er een aparte werkgroep in het leven geroepen. Deze zal een eerste concept opstellen. Dit concept zal in een aantal bijeenkomsten besproken en aangepast worden om uiteindelijk tot een door alle partijen geaccepteerde definitieve standaard te komen. Zo'n werkgroep bestaat uit leden van technische commissies van speciaalclubs, keurmeesters, afgevaardigden van de KMV van de NBvV, afgevaardigden van diverse bonden/federaties, MUTAVI en zeker ook enkele bekende kwekers van mutaties. MUTAVI zal belast worden met veeronderzoeken die mogelijk nodig zijn om zaken te bevestigen. Dit is ook haar specialiteit. Kosten zullen gezamenlijk moeten worden gedragen.

De deelnemende organisaties zijn de PSC van de NBvV, de KMV/TP van de NBvV, de TC van de ANBvV, de Parkieten Sociëteit (PS) en Euro Parrot uit Nederland. Vanuit België zijn de AOB, de KBOF, de Parkieten Federatie (PF) en de West-Vlaamse Parkieten Club (WPC) betrokken.

Recente voorbeelden van deze succesvolle samenwerking zijn de nieuwe standaard voor valkparkieten en edelparkieten. Deze zijn door de NBvV inmiddels al op de website beschikbaar gesteld. Andere organisaties doen dit naar verwachting in de loop van dit jaar.

Om de standaardisen ook internationaal erkend te krijgen worden deze vertaald in het Frans voor Franstalig België en ook voor de Franse vogelbonden. Uiteraard hopen we op deze wijze te bereiken dat meer landen of bonden zich willen aansluiten bij deze samenwerking.

De werkwijze van de werkgroepen start met het opstellen van een eerste, grof, concept. Deze is voor de neophema's en rosella's gemaakt door Jan de Nijs van de NBvV. Dat hij sinds begin dit jaar op Curaçao

osel

De

woont vanwege zijn functie als manager van het vogelpark aldaar is geen belemmering; ook daar beschikt men over internet als communicatiemiddel.

Via e-mail stuurt hij het betreffende concept naar de leden van de werkgroep. Deze gaat daarmee aan de slag, organiseert een of meer bijeenkomsten met alle betrokken partijen en komt uiteindelijk met de definitieve versie. Tijdens dit proces zal Jan de Nijs regelmatig worden geraadpleegd.

In die gevallen dat er twijfel bestaat wordt MUTAVI ingeschakeld voor extra onderzoek of worden er kwekers bezocht waar de mutaties aanwezig zijn, zodat de vogel(s) in levenden lijve gefotografeerd, beoordeeld en beschreven kunnen worden. Verder is het de bedoeling dat er van elke soort en/of mutatie(-combinatie) een foto aan de standaard wordt toegevoegd ter aanvulling op en verduidelijking van de beschrijving. Daardoor zal het voor zowel de kweker als de keurmeester een stuk eenvoudiger moeten worden om bepaalde kleurslagen te herkennen.

Wanneer een standaard eenmaal is uitgegeven, wil dat niet zeggen dat de werkgroep ophoudt te bestaan. Gezien de snelle ontwikkelingen binnen onze hobby kan het voorkomen dat er al binnen een jaar reden is aanvullingen te doen op de standardeisen. De wijze waarop de standardeisen via internet door o.a. de N&VV beschikbaar worden gesteld in het zgn. PDF-formaat, maken het mogelijk deze aanpassingen snel door te voeren als daarvoor voldoende reden is. De bedoeling is wel om deze wijzigingen/aanvullingen/verbeteringen te benadrukken door deze in een afwijkende kleur op te nemen. Het streven is echter wel wijzigingen alleen in de maanden februari en augustus door te voeren. Na 5 jaar wordt elke standaard volledig beoordeeld, zo nodig herzien en opnieuw gepubliceerd via de diverse organisaties. Dit natuurlijk alleen als de betreffende standaard weinig of geen wijzigingen heeft ondergaan in die periode. Uiteraard kan deze samenwerking alleen slagen wanneer er ook de medewerking is van u als vogelliefhebber. Vragen waarmee de werkgroep worstelt, zullen in alle vogelbladen worden geplaatst met het verzoek aan u ons daarmee te helpen.

Om maar meteen met de deur in huis te vallen willen we bij deze voor de standaard neophema's een eerste oproep doen. Wij zoeken in Nederland of België kwekers die nog in het bezit zijn van de bourkeparkiet, waarvoor men vaak de naam isabel gebruikte (nu pallid) en die geslachtsgebonden recessief vererft. Deze mutatie, die in de jaren zeventig en tachtig veelvuldig gekweekt werd, zien we nergens meer op tentoonstellingen en bij

osel

De

kwekers. Bij de werkgroep bestaat nu twijfel of het hier wel daadwerkelijk om een pallid (isabel) mutatie gaat. Gezien de foto's van toen zou het ook om de cinnamon mutant kunnen gaan.

Op zich zou dit gemakkelijk te bewijzen moeten zijn. Wanneer nl. zo'n pallid (isabel) aan een lutino bourke gekoppeld wordt, zouden de jonge mannen hieruit pallid-ino moeten zijn, een tussenkleur van de pallid en lutino. Komen er echter enkel wildkleurmannen uit, dan is het geen pallid, maar een cinnamon mutant.

Misschien zijn er kwekers die deze paring hebben uitgevoerd. Van hen zouden wij graag de uitkomsten van die paringen willen vernemen. Indien deze paring niet is gedaan, dan zoeken wij kwekers die deze vogels in bezit hebben en bereid zijn om deze koppeling op te zetten. Het maakt daarbij niet uit of u een lutino man of pop gebruikt of een pallid man of pop. De uitkomsten voor de jonge mannen zijn hetzelfde. De jonge poppen vertonen dan altijd het uiterlijk van de vader. Ook wanneer de jongen wildkleur-

mannen zouden zijn en daarmee de cinnamonfactor is vastgesteld, kunnen deze jonge mannen zeer bruikbaar zijn voor de verdere kweek om hieruit met een beetje geluk d.m.v. een crossing-over de cinnamon-ino (de zgn. lacewing) te kweken!

Ook zijn we nog op zoek naar kwekers die in het bezit zijn van de geeldek- of gezoomde bourkeparkiet en de pastel bourkeparkieten (let er wel op dat deze vogels dan zwarte ogen moeten hebben en geen rode). Van de turquoise-en splendidparkiet zijn we op zoek naar alle fallow types en de faded. Ook wanneer de standaard is uitgebracht en u vermoedt dat u een keurslag bezit die niet omschreven is en ook niet aangeduid is als ongewenste keurslag, verzoecken wij u dit te melden bij de werkgroep.

Voor de werkgroep rosella's kunnen kwekers zich nog aanmelden om zitting te nemen. Wilt u geen zitting nemen in de werkgroep, maar bent u wel bereid uw collectie beschikbaar te stellen om deze te bekijken en even-

tueel te fotograferen, dan stellen wij ook dat zeer op prijs.

Voor de werkgroep valkparkieten zoeken we nog liefhebbers die in het bezit zijn van de recessieve pastel.

De coördinatie is in handen van de TC voor grote parkieten van de PSC onder leiding van Piet Onderdelinden. U kunt de werkgroepen bereiken door een e-mail te sturen aan:

tc-gp-neophema@psc.nbvv.nl
tc-gp-rosella@psc.nbvv.nl
tc-gp-valkparkiet@psc.nbvv.nl

Vanuit deze werkgroepen ontvangt u een bevestiging dat we uw reactie ontvangen hebben en zo spoedig mogelijk contact met u zullen opnemen.

*Werkgroep standaardseisen Nederland & België.
Tekst en foto's: Piet Onderdelinden,
Jan de Nijs en Frans Koks.*

Kleine Grasparkieten

Onlangs is door de Bondsraad besloten om de zogenaamde "kleine grasparkieten" in het nieuwe vraagprogramma 2007-2009 op te nemen. Het is voorlopig voor een proefperiode van 3 jaar en de vogels kunnen op alle tentoonstellingen gevraagd worden m.u.v. de bondsshow en de districttentoonstellingen. De kleine grasparkiet wordt gevraagd in alle keurslagen en combinaties daarvan. De bondsraad speelt daarmee in op de vraag van diverse verenigingen deze grasparkieten als tentoonstellingvogel te gaan vragen en dan ook specifiek te gaan beoordelen als kleine grasparkiet. Eerder werden ze beoordeeld als standaardparkiet en de puntenwaarderingen waren natuurlijk navenant. De interesse blijkt ook uit de verschillende forums op internet en uit de wetenschap dat er heel veel liefhebbers zijn die juist naar deze kleine parkieten vragen en er mee gaan kweken, alleen al om hun levenslustigheid en hun mooie kleurtjes. Bij deze beslissing heeft natuurlijk ook meegespeeld dat o veel jeugd, maar ook ouderen een gezelschapsvolière hebben die vaak bevolkt is met kleine grasparkieten. En ook dat vooral beginnen de vogelliefhebbers dikwijls starten met deze op zich eenvoudige vogels, die niet voldoen aan de huidige gevraagde tentoonstellingskwaliteit.

- men weet dat er aanzienlijk meer vogelliefhebbers in ons land zijn dan er bij de verschillende bonden zijn aangesloten en hoe meer mensen wij bij onze hobby kunnen betrekken, hoe beter en hoe langer wij onze organisatie in stand kunnen houden.
- het iedere bestuurder bekend is dat maar een betrekkelijk klein deel van onze leden vogels inzendt naar de afdelingstentoonstellingen. Ook omdat veel georganiseerde- en ongeorganiseerde liefhebbers niet worden bereikt met de kwaliteitsseisen die wij stellen en worden afgeschrikt door onze technische keurbegrippen, overigens vaak geheel onnodig, omdat ze hiermee niet voldoende bekend zijn.
- wij een gestage terugloop van het aantal leden van onze bond zien. Bij een tanende belangstelling voor onze hobby is het zaak zo

weinig mogelijk beletsel op te werpen voor het vragen van vogels op de tentoonstelling.

Uit het bovenstaande mag blijken, dat er terdege is nagedacht over de vraag om kleine grasparkieten wel of niet in het vraagprogramma op te nemen. En men verwacht met deze opname dat er toch voldoende draagvlak voor zal zijn en dat er zeker liefhebbers zijn die deze vogels kweken, gaan kweken voor de tentoonstellingen. Als organisatie mag je je ogen daar dan ook niet voor sluiten en zeker in deze toch moeilijke tijden om leden te blijven behouden, te winnen, kun je gerust stellen dat het uitbreiden van het vraagprogramma met deze vogels een goede zaak is.

Natuurlijk zijn er ook tegenstanders, bijvoorbeeld liefhebbers die jaren gekweekt hebben om de standaard grasparkiet zo ver te krijgen zoals ze nu in de TT-koolen te zien zijn. De een nog fraaier van type en kleur dan de ander. Het argument dat dan gegeven wordt, is dat ze niet voor niets al die jaren hebben gekweekt om nu weer terug bij "af" te staan. De speciaalclub PSC is om deze reden dan ook geen voorstander hiervan. Eén ding wordt vergeten: je mag en kunt de "Engelse" grasparkieten nooit vergelijken met de kleine grasparkieten, waarom het hier gaat. En ongetwijfeld zal een aantal huidige liefhebbers van de standaard grasparkiet begonnen zijn als grasparkietenliefhebber met deze kleine grasparkieten. Dus misschien kan het voor hen ook wel een winsituatie worden.

Het bestuur van de keurmeestersvereniging tropische vogels en parkieten is om haar medewerking gevraagd aan het besluit van de bondsraad om deze vogels in het vraagprogramma op te nemen en hiervoor richtlijnen voor een volwaardige keuring samen te stellen. Op een klein aantal tentoonstellingen zijn ondertussen, min of meer als proef, deze vogels op hun waarde beoordeeld. Ondermeer bij vogelvereniging "Ons Ideaal" te Duiven waar al meerdere jaren deze

vogels werden ingeschreven en waarbij tijdens de voorbije tentoonstelling ruim 40 kleine grasparkieten waren ingezonden. Natuurlijk niet beoordeeld als "standaard" grasparkiet, maar als "kleine" grasparkiet en daarvoor werden ze gekeurd als conditievogels. Te vergelijken met bijvoorbeeld de keuring van een citroen- of aymaraparkiet. Daarbij gaat de beoordeling vooral om de conditie, de kleur en de tekening. Ook is hiervoor niet het bekende lichtgroene grasparkietenkeurbriefje gebruikt, maar het ook beschikbare lichtgele parkietenkeurbriefje met een andere indeling van de rubrieken dan op het lichtgroene grasparkietenkeurbriefje.

De resultaten waren bemoedigend en het blijkt dat er zeker een toekomst is voor deze kleine grasparkieten. Het mag echter nooit zo zijn, dat ze vergeleken worden met de standaard grasparkiet. Ook mag het nooit zo zijn, dat een "slechte" standaard grasparkiet een "goede" kleine grasparkiet blijkt te zijn. Om de liefhebbers/kwekers enig houvast te geven, wat de KMV-TP voor ogen heeft met deze grasparkiet en om een duidelijk verschil te maken met de standaard grasparkiet, ontkomen we er niet aan enkele spelregels op te stellen en daarom is er een korte fysieke beschrijving van de kleine grasparkiet gemaakt, die hierna wordt weergegeven.

- De kleine grasparkiet heeft een lengte van maximaal 18 cm gemeten van de kruin van de kop tot de punt van de staart. Hij moet een sierlijke slanke gestalte laten zien.
- De kopvorm is enigszins spits, dit van zowel voor- als zijanzicht en moet in verhouding staan tot het lichaam.
- De bovensnavel is volledig zichtbaar en de punt raakt net de bevedering, mag dus niet in de bevedering worden weggetrokken. De bovensnavel moet over de ondersnavel sluiten. De snavel dient gaaf te zijn.
- De grasparkiet moet een fiere en natuurlijke houding aannemen en mag niet de indruk wekken onnuttig te zijn. De vogel behoort stevig op de poten te staan en wel zondanig, dat het onderlichaam ruim vrij van de stok blijft. De tenen dienen de stok stevig te omklemmen, met 2 tenen naar voren en 2 naar achteren, die voorzien moeten zijn van een nagel.
- Conditie is een eerste vereiste; wanneer een vogel niet in conditie is, kan hij nooit voor een hoge punterwaardering in aanmerking komen. De vogel moet compleet bevederd zijn en de bevedering moet de glans tonen die getuigt van een goede gezondheid.

Verder moet de lichaamskleur natuurlijk een goede kleurdiepte hebben en zo egaal mogelijk zijn, de tekening zo helder en strak mogelijk waarbij vooral het masker de nodige aandacht verdient. Het masker moet zuiver van kleur zijn met, bij de meeste kleuren, aan de onderzijde 6 regelmatig verdeelde ronde keelstippen, niet te groot en in verhouding met het kleine masker. De buitenste twee worden gedeeltelijk door de wangvlekken bedekt. De stippen dienen zich in het masker te bevinden, waarbij onder de stippen duidelijk een klein geel of wit randje zichtbaar moet blijven.

De kleine grasparkiet wordt gekeurd op het lichtgele parkietenkeurbriefje. Dit keurbriefje heeft twee keurschalen:
 Schaal 1: voor alle grasparkieten met een duidelijke tekening.
 Schaal 2: voor grasparkieten die nagenoeg geen of helemaal geen tekening bezitten.

Als men zo leest waaraan een kleine grasparkiet zoal moet voldoen, lijkt het allemaal eigenlijk wel moeilijk. In de praktijk valt dat echter wel mee. Je moet alleen ergens vanuit gaan en dan is het goed dat er een dergelijke beschrijving is, iedereen heeft dan dezelfde uitgangspunten.

Als men in dierenspecialzaken naar grasparkieten kijkt, zal in eerste instantie de enorme kleurenpracht opvallen, dat is ook een van de charmes van grasparkieten in het algemeen. Begonnen met de wild-

kleurgrasparkiet, de lichtgroene, zijn de liefhebbers erin geslaagd door geluk, hun kennis en vasthoudendheid deze variatie aan kleuren te kweken. Maar als beginnend kweker kan men het best beginnen met kleuren die van "nature" al egalier zijn zoals bijvoorbeeld de lichtgroene, grijsgroene, hemelsblauwe of kobaltblauwe. En ongetwijfeld zal een aantal van deze "winkelparkietjes" voldoen aan de bovenstaande omschrijving.

Nu doet zich ook het feit voor dat een aantal kwekers zich weer toelegt op de kweek van de oorspronkelijke grasparkiet, ook wel genoemd de Bush-budgie. Ook deze valt onder de categorie kleine grasparkieten!!!!

Een eerste vereiste is de kleine grasparkiet in een prima conditie te brengen. Het is tenslotte een conditiekeuring.

KMV-TP

De guayaquilparkiet

(*Aratinga erythrogenys*)

Inleiding

Deze vogel is een vertegenwoordiger van de aratinga's die voorkomen in Zuid Amerika. De vogels worden met enige regelmaat aangeboden in Nederland en België. De aratinga's staan bekend om hun luidruchtigheid en hierdoor zijn ze bij liefhebbers niet erg in trek. Terwijl hun gedrag en uiterlijk juist zeer aantrekkelijk is. De bouw is erg fors en oogt wat lomp.

Naam

Aratinga staat voor schitterende parkiet. De latijnse naam ziet een overeenkomst met de grotere ara's. Erythrogenys staat voor rode wangen en misschien had roodkop wel toepasselijker geweest, maar dan kan er verwarring zijn met de roodmasker (*Aratinga mitrata*). Guayaquil is een stad in Ecuador. Of de parkieten zijn vernoemd naar de stad of naar een ontdekkingsreiziger, is mij niet bekend.

Aratinga's

De guayaquils zijn een van de vertegenwoordigers van de aratinga's met een groene en rode kleurspel. Zoals zon-, jendaya- en goudkapparkieten een gelijkenis tonen, tonen *Aratinga erythrogenys*, *Aratinga holochlora* (vijf ondersoorten waarvan de kenners het niet eens zijn of *Aratinga rubitorquus* als aparte soort gezien moet worden), *Aratinga fischeri*, *Aratinga wagleri* (vier ondersoorten), *Aratinga mitrata* (twee ondersoorten), *Aratinga leucophthalmus* (vier ondersoorten), *Aratinga chloroptera* (twee ondersoorten) en *Aratinga euops* een ongeveer vergelijkbare gelijkenis.

Kleurbeschrijving en bouw

Tussen de man en de pop zit geen kleurverschil. Per vogel wil de intensiteit rood nogal eens verschillen. De hoofdkleur is groen. De kop is rood, je kunt spreken van een lijn die loopt vanaf de kaak tot het achterhoofd. In sommige gevallen loopt het rood tot aan de schouders. Het rood steekt sterk af met de witte oogranden. Wanneer je ze goed in de ogen kijkt, zie je een blauwe oogkleur. De vleugelboog en de dijen zijn ook rood. De onderkant van de vleugels en staart laat een wat lichtere groen, tegen het geel aan, zien. De jongen worden nagenoeg groen geboren. Naarmate ze ouder worden, neemt de rode kleur op kop, vleugelboog en dijen toe. De snavel heeft een hoornkleur, terwijl de poten grijs/zwart zijn.

De bouw van de vogels is fors, vooral de snavel versterkt dit. De grootte kun je verge-

De man.

lijken met een *Ara nobilis* met een vergroot hoofd. Wanneer ik mijn vogels in de hand heb, verbaas ik me telkens over de grootte van hun snavels.

In het wild

De vogels komen voor aan de westzijde van Zuid-Amerika. Hun leefgebied loopt van de punt van West-Zuid-Colombia tot aan het noorden van Peru. In het oosten van Ecuador komen ze niet voor. De vogels worden op diverse plaatsen aangetroffen en zijn geen standvogels. Over hun leefgebied is niet veel bekend. De meeste onderzoekers geven aan dat ze in het woud, open savanne, gecultiveerd land, woestijnen en in dorpen/steden voorkomen. Hieruit kun je concluderen dat ze zich kunnen aanpassen aan verschillende leefomgevingen. Hun voorkeur gaat echter wel uit naar droog en laag gelegen terrein. In de broedtijd zonderen de paren zich af van de groep om zich voort te planten. Buiten het broedseizoen worden er groepen gezien van 1.000 exemplaren. Onbekend is of (activiteiten van) de mens hun populatie bedreigt.

Mijn ervaring

In 2001 ben ik in het bezit gekomen van een paartje guayaquils. Een goede kennis van mij wilde afbouwen met zijn vogels en bood het koppel te koop aan. Het koppel had bij hem nog geen jongen grootgebracht, er waren geen seksbewijzen van ze en ze waren/zijn niet geringd. In veel (99,99%) van de gevallen zul je dan van een koop afzien. Maar deze vogels spraken mij erg tot de verbeelding en in mijn enthousiasme (en vertrouwen in mijn kennis natuurlijk) besloot ik ze over te nemen. De vogels beschikken over zeer veel rood wat mij persoonlijk erg aanspreekt. De vogels werden gehouden in een binnen-volière van 2m lang, 1m breed en 2m hoog. De volière was van hout gemaakt. Ondanks

hun grote snavel werd het hout met rust gelaten. Omdat ik het zelf druk had, bood mijn vader aan een broedblok in elkaar te zetten. In tegenstelling tot wat ik gevraagd had, maakte hij een blok van 50cm hoog en 40cm bij 40cm breed met een invleggat van circa 10cm. Het leek erg op een kubus en ik verwachtte niet dat de vogels het zouden accepteren. Desondanks besloot ik het blok op te hangen. Toen het blok eenmaal hing, doken de vogels per direct het blok in. Zij waren dus wel tevreden over die kubus. Vanaf dit moment sliepen ze samen in het blok. Ook overdag maken de vogels veel gebruik van hun blok. Aan het blok wordt in tegenstelling tot hun houten volière wel geknaagd.

Hun volière was toentertijd 1 van mijn 4 volières. Behalve het paartje guayaquils bezat ik een stel grote alexanderparkieten, een stel venezuelaamazones en een koppel zwartoorpionussen. De guayaquils zaten tussen de amazones en alexanders. De volière beschikte niet over dubbelzijdig gaas, dit is echter wel een aanrader. Het karakter van de guayaquils is bij mij altijd wat opvliegerig geweest. Ze zien er niet tegenop hun burens het leven zuur te maken.

In september 2002 merkte ik dat de pop langere periodes in het blok verbleef. Ook begon de onderbuik een eivorm te vertonen. Tijdens het broedproces zijn blokinspecties niet uitgevoerd om de pop niet te verstoren. De man bleef de gehele dag op een tak vlak bij het invleggat zitten. De pop verliet het blok alleen om even te eten, drinken en haar behoefte te doen. Tegen het einde van september werden de eerste piepjes van de kuikens gehoord. Het gedrag van het paar, en dan vooral van de pop, werd agressiever. Normaliter proberen ze alleen tijdens het voeren en wanneer je langs loopt je af te schikken door flink in het gaas te knauwen. Hierbij nemen ze een dreighouding aan. Deze bestaat uit opgezette veren en de pupil van het oog verandert van grootte. Ze vallen

De pop in de opening van het blok.

De pop toont al een dreigende houding door de kopveren op te zetten.

me nog net niet aan in de voliëre, wanneer ik de voliëre schoonmaak, iets wat mijn blauwkeelparkieten (*Pyrrhura cruentata*) nog wel eens willen proberen. Na een paar dagen gewacht te hebben besloot ik te kijken hoeveel jong(en) er waren, hoe oud de jong(en) waren en of ze al geringd moesten worden. Al snel ontdekte ik twee mooie kale jongen. De nestinspectie liep uit in een groot gevecht met de pop. Zij wilde niet het nest verlaten om mij mijn gang te laten gaan. De jongen moesten ook meteen geringd worden, omdat ze oud genoeg waren. Na flink wat verwondingen aan mijn vingers is het me wel gelukt om ze te ringen. Ik heb hierna besloten niet meer in het blok te kijken om de pop niet verder te verontrusten. Helaas heb ik het broedproces en de ontwikkeling van de jongen niet goed bij kunnen houden. Wel hoorde ik elke dag de jongen klagende geluiden maken. Ik wist dus dat ze in leven waren. Na circa acht weken vlogen de jongen uit. De jongen waren even groot als hun ouders, alleen ontbrak het rood. Rode veren waren wel hier en daar op de kop te zien. Het weer was in die september- en oktobermaand al behoorlijk slecht. De temperatuur lag overdag beneden de 15° C en veel regen was al gevallen. De jongen hebben hier geen last van gehad. Ze sliepen samen met hun ouders in het blok. Omstreeks eind december veranderde het gedrag van het stel tegenover de jongen. Ze werden niet meer geduld. Ik besloot ze van de hand te doen. In september 2003 hetzelfde verhaal; de pop begon weer rond dezelfde tijd te broeden en eind september hoorde ik het eerste piepje. Ditmaal was er één jong geboren. Weer heb ik het stel zoveel mogelijk met rust gelaten om het proces niet te verstoren. Een week nadat ik het eerste piepje had gehoord, probeerde ik het jong te ringen. Dit werd weer een compleet drama! Het lukte me wel, maar de dag na het ringen hoorde ik het jong niet meer. Ik besloot weer te kijken en trof het jong dood aan. Op de kop van het jong was een verwonding te zien die in een vorm van een snavel was aangebracht. De pop heeft volgens mij na het ringen haar

frustratie getoond tegen het jong, dit liep echter verkeerd af. In 2003 besloot ik de voliëres te verbouwen. Het hout maakte plaats voor aluminium. Het enkelzijdige gaas maakte plaats voor dubbelzijdig gaas. De afmeting bleef 2m lang, 1m breed. De voliëre werd wel verhoogd om praktische redenen. Nu was de voliëre 3m hoog en aflopend naar 2m. In plaats van vier voliëres besloot ik uit te breiden naar 13 voliëres. Mijn collectie vogels werd, nadat de voliëres klaar waren, ook uitgebreid met diverse zuid-amerikanen (amazone-, aratinga- en pyrrhurasoorten). De blokken worden nu langs het looppad gehangen met een luikje, zodat ik niet meer de voliëres in hoef om het blok te inspecteren. De blokken zijn in het hoogste gedeelte van de voliëre gehangen. Door de werkzaamheden hebben de guayaguils geen aanstalten gemaakt om te broeden. In 2004 heeft de pop 4 legfels van elk 3 eieren gelegd en bebroed. Deze eieren waren allemaal onbevruucht. Wanneer ik het blok door het luikje wilde inspecteren, vloog de pop direct het blok weer in. Het idee van het luikje om zo de rust te bewaren, viel in duigen. Verder werkt het systeem met het luikje perfect. Ik hoorde via via dat een afsluitbaar invleggat wel eens wordt toegepast bij agressieve koppels. Om dit te maken wilde ik eerst nog één seizoen proberen zonder afsluitbaar invleggat.

In de zomer van 2005 begon het rechteroog van de pop wat te verkleuren. Staar is de oorzaak. De ouderdom heeft toegeslagen. In 2005 en 2006 zijn geen eieren gelegd. In de zomer van 2006 ben ik begonnen met de bouw van buitenvoliëres aan de buitenvoliëres. De buitenvoliëres hebben een formaat van 3m lang bij 1m breed en 2m hoog voorzien van dubbel gaas. De vogels hebben tot op heden nog niet de buitenvoliëre betreden, ik wacht rustig af wanneer ze dit doen. De vogels mogen zo van hun oude dag genieten en ik van hun wonderbaarlijke gedrag en schoonheid.

Voedsel

Aan het einde van de middag wordt een zaadmengsel bestaande uit 20% Premium Amazon Loro Parquemix (van Prestige Versele Laga) aangevuld met 80% Teurlings' grote parkieten Euro - Top 228 gevoerd. Voordat ik 's ochtends naar mijn werk ga, geef ik de vogels fruit of groente. Dit bestaat uit appels, sinasappel, mandarijnen, banaan, druiven, peer (goed controleren op schimmels) en winterpeen. Op een zijn de vogels niet erg verzot, maar het overige wordt goed opgenomen. In het weekeinde geef ik de vogels voer uit de "natuur" zoals madeliefjes, paardebloemen, knopkruid, knoopkruid, muur, bottelrozen en vlierbes. De vogels lusten dit graag, al laten ze vaak de bottelrozen liggen hoewel ik ze opensnijdt. De vogels krijgen eivoer van Cédé aangelengd

De man (voorstevogel) toont zich veel rustiger dan de pop.

met Roosvicee multivitamine. Ze krijgen dit het hele jaar aangeboden. Over het algemeen wordt het eivoer niet erg graag gegeten. Jodiumblokken, sepia's en kleiblokken worden niet aangeraakt. Sporadisch worden grit en mineralen wel opgenomen. Wilgentakken, die de overige vogels wekelijks krijgen, worden niet aangeraakt wanneer je ze in de voliëre plaatst. Wanneer de takken in stukjes van ongeveer 15cm geknipt worden en in het broedblok geplaatst, zullen de stukjes wilgentakken wel versnipperd worden en het enige dat dan overblijft, is gruis. Het plaatsen gaat via het invleggat met de pop ervoor want o wee als je in de buurt komt bij haar blok!

Noot

De vogels maken rond zonsopkomst en etenstijd wel wat kabaal, maar dat valt in het niet bij mijn diverse soorten amazones en zon- en jendayaparkieten. Het is tevens ongelooflijk hoe de vogels elkaar imiteren en hoe uniform hun gedrag kan zijn. Je ziet regelmatig van die natuurfilms waarin ara's elkaar exact nadoen, dit doet dit stel ook. Wanneer mensen bij mijn vogels staan te kijken, zijn ze erg verrast door dit gedrag. Ik heb besloten in dit artikel juist mijn eigen ervaring naar voren te brengen. De wetenschappelijke kenmerken en natuurlijke gedragingen zijn (beperkt) te vinden in diverse boeken en op internet. Ik hoop met u mijn ervaring met deze bijzondere vogels gedeeld te hebben. Wanneer ik u enthousiast heb gemaakt om een koppel aan te schaffen, wens ik u er veel geluk mee!

Gebruikt naslagwerk:

http://www.arndt-verlag.com/projekt/birds_3.cgi?Desc=E228.htm&Pic=228_1.JPG
Sudamerikanische Sittiche band 3 van Thomas Arndt
Aratinga's van Herman Kremer
Parrots of the World van J.M. Forshaw

Auteur: A.C. van der Does

osel

De

Australische grasparkieten op de vogelshow

De Engelse grasparkiet is een zeer gewaardeerde vogel op menige vogelshow. Zo ook op de vogelshow van volièrevereniging Zanglust in Joure. Al vele jaren worden enkele tientallen Engelse grasparkieten ingeschreven op deze show. Binnen de vereniging, maar ook op de PSC-show zijn topkwekers als Kees Holtrop en Hans Tamminga zeer succesvol met hun Engelse grasparkieten. Maar tijdens elke show keert de discussie terug m.b.t. de Australische grasparkiet. Waarom worden deze vogels niet gevraagd? Wat is er mis met deze vogel? Wat zou het mooi zijn als deze vogels ook gevraagd zouden worden.

De voorstanders van de Engelse grasparkiet verhalen over de kweektechnische hoogstandjes, de geweldig ontwikkelde posturen, de prachtige statige koppen, en wat al niet meer! Smalend spreken zij over "winkelparkietjes" i.p.v. Australische grasparkieten. De tegenstanders zien echter, "voddenbalen", zenuwlijders, ragebollen en roemen de kleuren en levenslust van de Australische grasparkiet.

Na een jarenlange discussie werd besloten om de Australische grasparkiet in het vraagprogramma op te nemen. Onderling werd een keurrichtlijn afgesproken en verder zouden we wel zien hoe het zou lopen. Tijdens de rayonvergadering en de districtsvergadering heeft het bestuur van Zanglust kenbaar gemaakt wat de plannen van de Jouster vereniging waren en op beide vergaderingen werden we aangemoedigd het experiment vooral wel door te zetten.

In oktober bleek dat een vijftal leden, waaronder de genoemde Engelse grasparkietenkwekers, ruim 20 Australische grasparkieten opgekoopt hadden. Er kon ingeschreven

worden in vier klassen: mannen alle kleuren en poppen alle kleuren. Beide groepen zowel EK als OK. De parkietenkeurmeesters Heine de Vries en Gerrit van Someren werden van tevoren ingelicht over ons experiment. Van hen werd gevraagd een plaatsingssysteem te hanteren. De vogels dienden als "conditievogel" gekeurd te worden. Daags voor de keuring heeft Gerrit van Someren contact gezocht met de Technische Commissie en kreeg hij de vrijheid de vogels te keuren naar eigen goeddunken. Op de keurdag is de beslissing gevallen de vogels toch op een keurbriefje als conditievogel te waarderen. Dit had tot gevolg dat de vogels die niet te groot en niet te klein waren en volledig in conditie, hoog gewaardeerd werden. Er werden dan ook vier kampioenen aangewezen. Deze sportieve benadering van Gerrit van Someren is door het bestuur zeer gewaardeerd. Het aardige was, dat de vogels die hij aangewezen had als de beste, ook door de vijf inschrijvers als beste werden beoordeeld.

Tijdens de openingsdagen waren de Australische grasparkieten het gesprek van de dag. Een ieder was van mening dat dit een zeer geslaagd experiment was. De kleine parkietjes uit de verkoopafdeling waren dan ook snel uitverkocht. Ook Engelse-grasparkietenliefhebbers hadden waardering voor deze kromsnavels. En waarom ook niet? Het zijn totaal geen concurrenten van elkaar. Vooral de fysieke verschillen zijn zo groot, dat niemand moeite heeft de beide soorten uit elkaar te houden. Er is beslist ruimte voor deze vogelsoort op onze shows. Het publiek reageerde zoals gezegd zeer positief. Ook werd de show bezocht door keurmeesters die erg te spreken waren. Ook districts-

voorzitter de heer Koene Haaisma en bondsvoorzitter Henk Marinus die langs kwamen, waren onder de indruk. Hun commentaar: "Als de liefhebber dit graag wil, waarom zouden we dit dan willen tegenhouden?"

Toch is er commentaar gekomen van mensen die niet langs geweest zijn. Collega-keurmeesters van Gerrit van Someren die het niet konden laten hun voorkeur voor de Engelse grasparkiet en hun afkeer van dit soort experimenten te ventileren. Toch is het van belang dat er naar de liefhebber geluisterd wordt. De liefhebbers dragen de hobby en daar moeten we zuinig op zijn. Het ledental daalt elk jaar. Het aantal vogels dat op de shows te zien is, daalt jaarlijks en als deze lijn zich voortzet, zou het wel eens kunnen gebeuren dat er geen tekort, maar een overschot aan keurmeesters komt. Durf te experimenteren. Vraag wat de liefhebber wil! De bond is er voor ons allen!

De Australische grasparkiet is een makkelijk te houden vogel. Hij is vruchtbaar, goedkoop en overal verkrijgbaar. Ideaal voor jeugdleden. Een kans die je als bond moet aangrijpen. Volgend jaar zijn de Australische grasparkieten zeker weer in Joure op de vogelshow te bewonderen. Verenigingen die meer informatie willen, kunnen dit kenbaar maken via www.zanglust.tk.

Namens het bestuur van volièrevereniging "Zanglust" Joure,
Klaas Snijder (voorzitter).

Een "Engelse" en "Australische" kampioen.

"Engelse" en "Australische" Grasparkieten.

Zwarte luis

De strijd tegen de insecten zullen wij nooit winnen, maar het wordt wel de hoogste tijd kennis en ervaring te bundelen om uitval bij onze vogels door de zwarte luizen zoveel mogelijk te beperken. Elk jaar gaan er meer jonge vogels in het nest dood en vallen er meer slachtoffers onder volwassen vogels als gevolg van een zwarte luizenplaag. Deze luis is lastig te bestrijden en komt al veel vaker voor dan de bloedluis. Als je een bloedluis dooddrukt, zie je een rode vlek (opgezogen bloed). Bij een zwarte luis zie je dat niet. Zwarte luizen kunnen heel hard lopen. Ze verplaatsen zich snel op de wand van de broedkooi. Als je bij een stipje twijfelt of het een luis is, moet je even zacht blazen, een zwarte luis loopt dan meteen weg.

De zwarte luis, die je op vogels tegenkomt, kwam vroeger alleen voor in tropische gebieden. Daar kwam het in lente en zomer tot een ware plaag. Door het vele reizen van mensen en de handel in vogels over de gehele wereld worden ook insecten gemakkelijk verplaatst. Het insect dat door vogelkwekers zwarte luis wordt genoemd, heeft de wetenschappelijke naam *Ornithonyssus bursa* en behoort tot de familie *Macronyssidae*. In de Verenigde Staten is in de vorige eeuw al regelmatig onderzoek gedaan naar het gedrag van dit insect.

Ornithonyssus bursa
Achtergrond vierkant mm²

Levenswijze

De zwarte luis is een ectoparasiet. Dat zijn insecten, die uitwendig op een gastheer voorkomen. Bij onze huisdieren zijn luizen, vlooiën en teken heel bekend. Parasieten kunnen ten hoogste 10 dagen zonder een gastheer, dan gaan ze dood. Er moeten dus vogels zijn om de volwassen luis aan voedsel te helpen. Ze zuigen bloed af, groeien en leggen eitjes. Daar komen larven uit die zich verpoppen. Na de tweede keer verpoppen is de luis volwassen.

Levenscyclus van de zwarte luis

1 ei	komt uit na 1-3 dagen
2 larve	nemen bloed en verpoppen na 17 uur, 6 poten
3 eerste popstadium	eten niet en verpoppen na +/- 1 a 2 dagen
4 tweede popstadium	eten niet en verpoppen na +/- 1 dag
5 volwassen luis	nemen bloed, 8 poten

Bij de proefopstelling in het laboratorium werden de eieren gelegd in het stro of in de bodembedekking en niet op de gastheer. In de vrije natuur werden wel luizen eieren gevonden op de vogels die broeden en vooral in de nesten. Niet broedende vogels die rondvliegen hadden soms enkele luizen in hun verenpak. Zwarte luis houdt zich graag op in nesten met jonge vogels. Meestal komen daar concentraties voor.

Uit bovenstaande tabel blijkt dat een luizen-generatie ongeveer 7 dagen duurt. Dat betekent, dat vanaf het ei tot volwassen luis (die eieren legt) ongeveer een week nodig is. Uit onderzoek in Nieuw-Zeeland is gebleken dat van de 100 luizen na 3 weken 50% was gestorven, na 6 weken waren alle volwassen luizen overleden.

Door bestrijding met een insectenbestrijdingsmiddel bouwt de luis een natuurlijke weerstand op tegen dit bestrijdingsmiddel.

Ornithonyssus bursa

Na 4 generaties is de weerstand (immunititeit) zo hoog geworden, dat een 10 keer zwaardere bestrijding met datzelfde middel nodig is om hetzelfde resultaat te bereiken. Het is daarom zeer belangrijk steeds een ander bestrijdingsmiddel te gebruiken. Collegakwekers zeggen wel eens dat vroeger de luis dood ging van een bestrijdingsmiddel en nu lopen ze er gewoon overheen.

Verspreidingsgebied

Onderzoekers gaan ervan uit dat de zwarte vogelluis gebonden is aan de warme gebieden. In Canada komen echter ook zwarte vogelluizen voor die onder de microscoop er iets anders uitzien dan *Ornithonyssus bursa*. In ieder geval heeft deze luis de naam *Ornithonyssus sylviarum* gekregen. Ze lijken in alle opzichten op elkaar, slechts de sprieten aan het borstbeen en de vorm van het rugschild zijn een beetje anders. Met het blote oog zijn de twee niet van elkaar te onderscheiden. Het is ook maar de vraag of het een ander insect is of een insect dat zich aangepast heeft aan andere omstandigheden. Een volwassen luis meet ongeveer 1 mm.

De zwarte luis is waargenomen in de volgende gebieden:

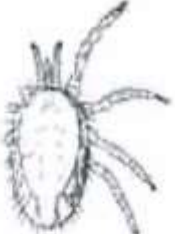
- Afrika - Egypte, Nigeria, Malawi, Zuid-Afrika
- Azië - China, India, Thailand, Indonesië-Java, Mauritius
- Australië - New South Wales, Queensland, Zuid-Australië
- Centraal Amerika - Kanaalzone
- Eilanden in de Indische Oceaan - Comoren, Zanzibar
- Eilanden in de Grote Oceaan - Hawaï, Nieuw-Guinea
- Noord-Amerika - Canada, VS
- Zuid-Amerika - Argentinië, Colombia
- West-Indië - Bahama's

Zwarte luis en de vogelkweker

Bij gebrek aan een gastheer kan de luis een aantal dagen bij de mens leven. De luis veroorzaakt kleine beetjes die een jeukend gevoel geven. De irritatie is vrij onschuldig. De luis gaat niet onder de huid en brengt ook geen ziektes over.

Hoe weet je of er luizen zijn?

Als je geen luizen ziet, wil dat nog niet zeggen dat ze er ook niet zijn. Een enkele luis is in een vogelhok niet te vinden. Een explosie van jonge luizen is niet te missen en zal vaak bij een nest jonge vogels beginnen. Een nest kan wel 10.000 luizen herbergen. Vervang het hele nest en doe het luizennest in een plastic zakje en knoop dat dicht. De handen kun je afspoelen onder de kraan. De luizen spoelen met water gemakkelijk weg. Door de vogels goed te observeren kun je aan hun gedrag zien of ze jeuk hebben van de luis. De vogels poetsen en pikken veel vaker dan normaal hun veren, vooral onder de vleugels. Ook zie je deze vogels regelmatig met hun pootje langs hun kop krabben. In de broedkooi goed kijken naar concentraties zwarte puntjes. Het verschil tussen stof en luizen is goed waarneem-

			
Ornithonyssus bursa buikzijde	Ornithonyssus sylviarum buikzijde	Ornithonyssus bursa rugzijde	Ornithonyssus sylviarum rugzijde

baar. Bij twiifel even zacht blazen, luizen lopen weg. Jongen die er bleek uitzien, hebben waarschijnlijk luizen in het nest. Uit voorzorg het nest vervangen. Leg de hand plat op een nestje jonge vogels. Als er luis zit, zal die vrij snel op je hand gaan lopen. Altijd de handen afspoelen met water. Deze proef kun je ook doen met een lamp. Zet het nest met jongen op een tafel en houd er 1 minuut een lamp boven. De luizen komen op de warmte af en je ziet ze meteen over de jongen lopen.

Kijk zorgvuldig naar nesten met jongen!

Voorkomen is beter dan genezen.

Houd de hokken schoon en desinfecteer regelmatig. Er zijn verschillende middelen in de handel om preventief te gebruiken. Als je nooit luizen hebt, ben je een gelukkig mens, maar dat kunnen maar weinig vogelliefhebbers beweren. Denk niet: ik ontsmet maar eens niet, want ik heb al jaren geen luis gezien. Preventief werken kost minder tijd en is veel goedkoper.

Behandelen en controleren.

Er bestaat geen paardenmiddel waarmee je luizen definitief kunt

eliminieren. Er zijn wel veel verschillende insectenbestrijdingsmiddelen. Ze leveren alle een bijdrage aan het resultaat. Wissel regelmatig van merk. Houd vogelruimtes schoon en besteed veel aandacht aan observeren. Controleer het hok en vooral de nesten. Op deze manier kun je de problemen toch redelijk buiten het hok houden.

Harrie Snieders

Geraadpleegde literatuur:

Authors: H.A. Denmark, Florida Department of Agriculture and Consumer Services, Division of Plant Industry; and H.L. Cromroy, University of Florida

Originally published as DPI Entomology Circular 299.

Photograph: H.L. Cromroy, University of Florida

Drawings: Division of Plant Industry

Project Coordinator: Thomas R. Fasulo, University of Florida

Publication Number: EENY-297

Publication Date: July 2003

Effects of the haematophagous mite *Ornithonyssus Bursa* on nestling starlings in New Zealand.

Department of Botany and Zoology, Massey University, Palmerston North, New Zealand

By Ralph G. Powlesland

Bloedmijten bestrijden met Dutchy's®

REFONA
Reproductie van Natuur

Effectieve natuurlijke bestrijdingsmethode tegen bloedmijt.

Geen gebruik van chemische middelen.
Langdurige werking.
Bloedmijten worden in hun schuilplaats bestreden.

Door op tijd roofmijten (Dutchy's®) in de nesten en broedkooien uit te zetten kunt u een aantasting voorkomen of bestrijden.

Kijk op onze website www.refona.nl

Refona, Stroekmaat 37, 9431 MD Westerbork
Tel: 0593-370035 Fax: 0593-370036 E-mail: info@refona.nl

BIRD-PARASITE

Ter behandeling en/of voorkoming van parasieten zoals luizen, mijten, schurft, lichte worminfecties en broeduis.

Langdurig effect!

1 druppel in de nek, op de achtere huid, is voldoende.

BIRD-PARASITE 10 ml
(± 200 vogels) € 12,50 (excl. porto)

Waarom risico lopen

Geef de megabacteriën geen kans, gebruik:

PROVIBAC

(Pre-probiotica op organische zuren)

Provibac beschermt en ondersteunt diverse processen die plaatsvinden tijdens de spijsvertering. Zo beschermt dit product de van nature aanwezige darmflora en nog belangrijker, de schadelijke bacteriën (magabacteriën) die de gezondheid van het dier verstoren en juist geen kans om zich te ontwikkelen.

PROVIBAC 500 ml € 15,00 (excl. porto)

Rubenslaan 1 - 3411 VN LOPIK (NL)
Tel: 0348-553538 Fax: 0348-553716
Info@travipharma.com
www.travipharma.com

DE BASIS VOOR SUPERGEZONDHEID

zwartrood intensief

Foto: Piet Oosterhout/Willem van de Aay

Een mooi voorbeeld zoals nu onze kleurkanaries van de zwartserie wat de zwarte bestreping betreft eruit moeten zien, wordt getoond op kalenderfoto van de maand mei. Met de standaard-eisen kleurkanaries 1.2 – 2006 als leidraad wil ik voor u een beschrijving geven over het ideaalbeeld klassieke melanine in de zwartserie. En in dit geval de zwartrood intensief. De kleurkanaries die tot deze groep behoren, moeten in het bezit zijn van maximaal eumelanine en phaemelanine.

Dit phaemelanine mag echter niet zichtbaar zijn tussen de bestreping. Het zwarte eumelanine nemen we waar als een duidelijke bestreping in rug en flanken die goed moet uitkomen op een zo donker mogelijke ondergrond (grondkleur). Deze donkere grondkleur moet zichtbaar zijn over de hele vogel. Door de korte bevedering zal de kop iets donkerder overkomen dan de rest van de bevedering.

Het melanine begint aan de snavelbasis, de bestreping begint op de kop en loopt via de rug en flanken door in de richting van de staart. De breedte van de bestreping mag voor intensieve vogels niet breder zijn dan het tussenliggende gedeelte. In dit verband wordt ook wel gesproken van de 50/50 regel. Deze regel betekent dat de bestreping in het rugdek net zo breed is als de zones (grondkleur) tussen de bestreping, deze 50% mag echter niet overschreden worden. Voor schimmels en mozaïeken mag de bestreping iets breder zijn dan voor de intensieve exemplaren (verhouding 60% bestreping ten opzichte van 40% grondkleur). Bovengenoemde regel geldt ook voor de flankbestreping. De flanken moeten een duidelijke bestreping bezitten in harmonie met de rugbestreping. Bij de vleugel- en staartpennen en in de dekveren moet het melanine direct beginnen in de schacht van de veer en bijna de gehele veer melaniseren. Alleen aan de vaanzijde van de veer moet de grondkleur zichtbaar zijn. Er mag geen phaemelanine zichtbaar

zijn. Voor de zwartrood intensieve kleurkanarie gelden de volgende eisen: Hij moet een zo donker mogelijk totaalbeeld laten zien. Het melaninebezit begint aan de snavelbasis. De vogel moet een duidelijke, ononderbroken, zwarte bestreping beginnende op de kop en via de rug en flanken doorlopend in de richting van de staart, laten zien. De vleugel- en staartpennen moeten zwart zijn zonder zichtbaar phaemelanine. De snavel, poten en nagels moeten zwart en eenkleurig zijn. De maximale aanwezigheid van de optische factor zal de helderheid van de kleuruiting ten goede komen. Vanzelfsprekend moet de vogel volledig intensief zijn. De kleur van de gemelaniseerde kleurkanaries wordt gevormd door en samengesteld uit melanines en lipochroomkleuren. Melanine is een kleur die bij kanaries voorkomt in de bevedering, snavel, ogen, poten, nagels en de huid. We onderscheiden het melanine bij kleurkanaries in twee vormen, te weten: a) eumelanine en b) phaemelanine. Het eumelanine is hoofdzakelijk geconcentreerd in de rug- en flankbestreping, om en in de schacht van de veren, in het dors, in de ogen en in de hoofd delen (huid, snavel, poten en nagels). Eumelanine is zwart, donkerbruin tot bruin. Het phaemelanine is het grijsbruine, bruine tot beige was dat over gemelaniseerde vogels ligt en hoofdzakelijk tussen de bestreping waarneembaar is. De beide melanine-kleurstoffen kunnen zowel gezamenlijk als afzonderlijk in de bevedering van de vogels voorkomen. Zowel het eumelanine als het phaemelanine komen voor in rug- flankbestreping, tussen de bestreping, in de contourbevedering, in vleugel- en staartpennen en in de donsbevedering. Alle vleugel- en staartpennen laten aan de vaanzijde een smalle lipochroomrand zien. Tot de gemelaniseerde kleurkanarie behoort onder andere de zwartrood intensieve kanarie die afgebeeld staat op onze kalender. Als we vogels willen fokken volgens beschreven standaard-eisen, zijn we sterk afhankelijk van een strenge selectie. Een streng doorgevoerde kwaliteitscontrole van al onze fokvogels zal de enige waarborg zijn van de beste fokresultaten. Het is niet aan te bevelen om andere kleurslagen met pigmentreducties e.d. in te fokken; dit brengt meestal geknoei met zich mee. Als we aan de top willen komen met onze kleurkanaries, moeten we alleen fokken met goede geselecteerde vogels en alleen vogels koppelen uit de zwartserie. Het inbrengen van andere kleurvarianten brengt verder mee dat onze zwartrode kleurkanaries dan ook vererfend zijn voor andere factoren, die dikwijls meer nadelen dan voordelen met zich meebrengen!

Door Ger Essenberg

kleurkanarie

roodintensief

Tot de groep lipochroomkleuren behoort o.a. de kleurkanarie roodintensief. Door het niet werkzaam zijn van de enzymfactor wordt er geen melanine aangemaakt. Het gevolg hiervan is dat deze vogels alleen de lipochroomkleur, in dit geval rood, laten zien.

Deze vogels kunnen echter nog wel de erfelijke eigenschappen van zwart, agaat, bruin of isabel bezitten. De vogels met rood kunnen behalve deze lipochroomkleur ook de ivoorfactor bezitten. Deze factor zorgt ervoor dat de baardjes en de haakjes van de bevedering vrijwel geen lipochroomkleur bevatten. Hierdoor wordt de kleuruiting van het rode lipochroom zwakker. Vereist wordt een maximale diepte van de lipochroomkleur en deze moet egaal en zuiver zijn. De vleugel- en staartpennen moeten maximaal doorgekleurd zijn, dit tot het einde van iedere pen; de grote pennen mogen iets lichter zijn dan de lichaamsbevedering. Verder wordt een duidelijke, egale en zuivere lipochroomkleur vereist, de volledig intensieve vogel mag geen schimmel laten zien. De bevedering of hoofd delen mogen ook geen melanine laten zien. De poten moeten vleeskleurig en de snavel en nagels hoornkleurig zijn. Een roodintensieve kleurkanarie die nagenoeg voldoet aan de standaard-eisen en waarop nauwelijks iets is aan te merken, is een bezienswaardige en prachtige vogel. Zeer veel vogels in deze kleurslag

voldoen echter niet aan de eis die gesteld is voor de intensiteit. Daar is overheen te komen. Veel erger is het gesteld met de vereiste kleuregaliteit, tweekleurig, gevlekt, slechte roodfactor, enz. Wanneer u prima roodintensieve vogels wilt hebben, moet er wel degelijk kleurvoer, in welke vorm dan ook, toegediend worden. Dit moet zorgvuldig gebeuren. Altijd dezelfde hoeveelheid, vanaf de dag dat de pop haar nest maakt tot en met de dag dat de vogel uitgeruid is. De kleurdiepte zal mede worden bepaald door de sterkte van de roodfactor die de vogel bezit. Vogels met een gering eigen roodbezit, zullen het altijd moeten afleggen tegen vogels met een goede roodfactor. De graduele verschillen in de rode kleur zijn waarschijnlijk in geen enkele kleurslag duidelijker dichtbaar dan bij de roodfactorigen. Tussen vol en niet vol intensief zitten trapsgewijs erg veel verschillende kleuruitingen. De vrij korte bevedering bij vol intensieve, waarbij de intensiefactor op de juiste sterkte zijn werk heeft gedaan, laat over het gehele verenpak geen enkele meligheid zien. Naarmate de intensiefactor ook iets minder sterk werkt, zullen de veertjes een weinig langer worden met als gevolg dat de uiterste topjes van de veertjes niet doorgekleurd zijn. Die vogel zal dus wat men noemt iets meligheid laten zien, zo iets alsof er wat wit poeder overheen gestrooid is. Bovendien zal de kleur over het geheel iets minder diep rood overkomen. Het zal duidelijk zijn dat wij dit in de kleurslag roodintensief niet kunnen gebruiken.

Bij den dood van Onzen Piet

Al onze vogels heetten "Piet". Ook de wilde lijster die medio 1994 deel van ons huishouden ging uitmaken. In de warme augustusmaand van dat jaar liepen onze dochters over het gazon en zagen in het gras in de hete zon enkele kleine naakte vogeltjes liggen. Denkkelijk uit het nest gehaald door een drieste rover (kraai, roek, kauw of ekster). Een van die drie vogeltjes bleek nog te leven en de dames wendden zich tot hun moeder met het vriendelijke en dringende verzoek te proberen het beestje in leven te houden. Moeder zag het naakte vogeltje, wist nog niet wat het worden moest, want aan de naaktheid kon je nog niet zien van welke soort het was, en nam het wurm in haar hand. Zij blies er haar warme adem overheen en het vogeltje bleek inderdaad nog te leven. Moeder streek vervolgens over haar moederhart en beloofde volle inzet. Zij nam een doosje, legde daar watten in en dekte het vogeltje warm toe. Het voedsel bestond uit hele kleine stukjes kippenvlees en met een pipetje kreeg het ding vocht toegediend. Dat gebeurde elke twee uur. Ook 's nachts. Daarvoor dient een wekker immers. Dan stond "Onze Piet" in zijn bakske naast het bed van mijn echtgenote. Onze Piet werd dus een heel mooie, grote, gespikkelde lijster. We konden hem (het was een "hij", want hij kon prachtig fluiten) niet

in de vrije natuur loslaten, omdat hij niet van zijn moeder had geleerd zijn eten te zoeken en te onderscheiden wie nu zijn vrienden en vijanden waren. Daarom hebben we hem in een ruime kooi gezet en daar was hij kennelijk, gelet op zijn gefluit, heel gelukkig. Heel vaak, bijna elke dag, werd zijn kooi schoongemaakt. Dat moest wel, want het volume van zijn dagelijkse berg poep was bijna even groot als dat van zijn eigen lijf. Men spreekt niet voor niets van "schijtlijsters"! Dan kreeg hij universeelvoer en schoon water en regelmatig lustte hij ook een stukje brood of appel. Zoet fruit lustte hij niet. Tussendoor vingen we regelmatig in de tuin wat pieren en slakken. Vooral slakken vond hij heerlijk, liefst van die heel grote naakt-slakken. Die behandelde hij als een chirurg. roide ze als een bakker over de bodem van zijn behuizing, sloeg ze op zijn stokske tot er geen leven meer in zat, deed daar zijn tijd over en hapte ze dan lekker naar binnen. Toch was het universeelvoer niet geschikt. Maar wij wisten niet beter. We zagen wel dat hij jarenlang slap poepte, maar hij zag er goed uit. Achteraf weten we dat hij door dat zware voer doorlopend aan de diarree was. Na enkele jaren kwam hij niet gemakkelijk "door de rui", had een volledig kale nek (als een gier) en zag er niet uit. We gingen naar de dierenarts. Die gaf ons medicijnen en

adviseerde middelen om hem door de rui te helpen. Dat hielp. Tot we op een gegeven moment erachter kwamen, dat er zoiets als "lijsterbrokjes" bestonden. De dierenwinkel gaf ons die, alsook opfokvoer voor kuikens. (Opfokkorrel 2 van Teurlings.) In de kortst mogelijke tijd knapte Onze Piet prachtig op. Hij trok een jasje aan zoals hij voordien nog nooit had gehad. Onze Piet zijn kooi stond voor het achterraam en hij kon in de tuin kijken, maar ook vogels van buiten konden hem zien zitten. Hij zag er nu zo prachtig uit, dat een vreemde lijster op de vensterbank kwam zitten en hem alsmat zat aan te gapen. Fluiten kon Onze Piet prachtig. Vanuit zijn kooitje kon hij door het raam in de achtergevel en vervolgens door het raam van de keukendeur in de keuken kijken. Als hij daar iemand zag brood snijden, liet hij een hoog snerpend fluitje horen dat jonge vogels hanteren om bij moeders eten te schooien. Dan wisten wij hoe laat het was en brachten hem snel een stukske brood. Dat vond hij heerlijk. Op den duur was hij zo slim dat hij dat snerpende fluitje ook liet horen, als zijn voerbakje leeg dreigde te raken. Dat werd dan uiteraard snel gevuld. Onze Piet was erg muzikaal. Als hij een kort melodietje had gefloten, wachtte hij tot je dat melodietje ongewijzig had nagefloten.

Dan floot hij weer een ander deuntje en bleef zo lang wachten tot je had geantwoord. Telkens bedacht hij een ander liedje en moest je weer antwoorden. Zo'n dubbelconcert kon soms wel 15 tot 20 minuten duren. Wij vermaakten ons kostelijk. De telefoon imiteren was voor hem geen probleem. Toen we eens na een zeer langdurige vakantie terugkwamen, kenden we de stem van Onze Piet niet terug. Tot dan toe had hij altijd zeer melodieus en vaak binnensmonds gefloten. Toen floot hij echter als een echte lijster. U kent dat wel. 's Avonds zitten lijsters tegen het donker worden om het hardst tegen elkaar te fluiten. Prachtig, maar met heel veel decibels.

Zo troffen we hem in onze kamer. Onze hond, een foxke, keek ons vragend aan, zo van "moet dat nou zo?" Honden hebben een heel fijn gehoor, vooral voor hoge tonen. Die doen pijn aan hondenoren. En als Piets gefluit toen pijn aan onze oren deed, dan kunt u nagaan hoe het onze hond verging.

Onze hond (Floortje) was overigens jaloers op Onze Piet. We moesten met haar en niet met die vogel bezig zijn. Onze Piet was ook niet zo bevriend met onze Floor. Elke morgen als de kooi van Pietje schoon was gemaakt en zijn water en voer waren ververs, ging Floor op haar achterpoten bij de kooi staan, met de neus tegen de tralies. Onze Piet deed van binnen uit zijn kooi hetzelfde, zodat beide dieren neus aan neus stonden. Floor heeft diverse keren van Onze Piet een pik in haar neus gehad. Vriendschap kon er dus niet zijn, temeer omdat, als baas of vrouwtje de hand in de kooi stak om iets aan de vogel te geven, Onze Piet dreigend zijn snavel tot hen richtte. Dat mocht hij van Floor niet doen.

Helaas is Onze Piet na 12 jaar en 3 maanden gestorven. We missen hem. Vandaar deze necrologie. Bijgaande foto dateert van augustus

2005. Onze Piet zag er toen prachtig uit. Hij was "net door de rui", zijn staartpennen waren uitgevallen en hij was bezig een nieuw staartje te laten groeien. Vandaar het (nog) korte staartje. Tenslotte nog dit: We weten dat je geen wilde vogels in huis mag hebben. In deze uitzonderlijke situatie meenden wij er goed aan gedaan te hebben het beestje van een wisse dood te redden en Onze Piet was het daar kennelijk roerend mee eens.

Louis Baijens te Waspik.

NB

De heer F. de Kinderen van dierenzaak H. Klijn te Sprang-Capeille nam kennis van de lotgevallen van onze vogel en adviseerde deze op papier te zetten en toe te zenden samen met een foto van "Onze Piet". Dat deden wij dus graag.

SUKSES

Producten voor al uw
zaadetende vogels

VOGELVOEDERS

- Stalen Broed- en Stapelkooien **NIEUW!**
- Krachtvoerders
- Diverse soorten vitaminen
- Kleurstoffen
- Waspoeders

www.sukses.tv

Deft. Tel (015) 214 29 01 | Fax: (015) 380 17 93

Geslachtsbepaling door DNA uit veren

■ Betrouwbaar ■ Zonder risico ■ Diervriendelijk ■ Niet leeftijdsgebonden

Vederlichte prijzen! Hoe meer analyses, hoe lager de prijs.

- 1 - 3 analyses: per € 14,99
- 4 - 10 analyses: per € 13,99
- 11 - 20 analyses: per € 12,99
- 21 - 40 analyses: per € 11,99
- af 41 analyses: per € 10,99

Taurus Diagnostiek

Universiteit Beierfeld | Bio V
Universitätsstr. 25 | D-33615 Beierfeld

Telefoon +49(0) 521 105 5484 | fax +49(0) 521 105 5654
www.taurus-diagnostik.de | email info@taurus-diagnostik.de

AFCON KUNSTSTOF - GAAS

Een spandek product, weer- en windbestendig. Vogels kunnen niet beschadigen. Ideaal voor volières
Div. maten 4x4 - 13x13 - 14x15 - 20x15 cm Werkbreedte 2 of 4 meter. Zwart-transparant

13x13	13x13	13x13
vanaf 100 m ² of meer	vanaf 25 m ² tot 100 m ²	vanaf 1 m ² tot 25 m ²
Slechts € 1,00 per m ²	Slechts € 1,10 per m ²	Slechts € 1,20 per m ²

Goedkoop te verzenden binnen 24-48 uur

Telefonisch bereikbaar van 8.00 tot 23.00 uur: 06-53 48 69 32

Van 22.00 tot 23.00 uur Tel.: (0591) 61 26 07 Fax: (0591) 64 93 66

Verkoopadres: Schansstraat 50 7825 TA Emmen Internet: www.afcon.nl

Volière van de maand

Toen wij 12 jaar geleden onze huidige woning betrokken, hadden wij niet gedroomd ooit een mooie grote in ons bezit te mogen hebben. We zijn begonnen met een volière van 1,5m lang en 1m breed, die wij tweedehands hebben gekocht. De toenmalige bewoners waren een kanarie, een mozambiqueijs, een barmsijs en een koppel zebra-vinken, dat ook nog jongen heeft grootgebracht. Door een hevig noodweer echter is de volière van de kant geslagen met alle gevolgen van dien.

Veel moed om nog ergens aan te beginnen hadden wij toen niet meer. Maar naar mate de tijd verstreek en omdat wij veel ruimte bezitten, kregen we toch weer de kriebels. Mijn man maakte voor mij een nieuwe volière van 3 bij 3m. De huidige bewoners zijn een koppel witgaalijsters, welke vogels onvoorstelbaar mooi zingen. Je kunt ze al van ver horen. Vervolgens werden de schuren omgebouwd tot een grote volière met een verwarmd nachthok. De afmetingen zijn 7m lang en 4m breed in een L-vorm met een nachthok van 3 bij 3 m. De wanden zijn bekleed met kunststof schroten voor gemakkelijk onderhoud. De vloer is voorzien van beukensnipper.

De volière is beplant met coniferen, planten en bloemen alsmede een

waterbak voor het baden van de vogels. Een werkelijk paradijsje voor onze vogels. De volière wordt momenteel bewoond door verschillende vogels. In merendeel zijn dit vruchten- en insecteneters, maar ook enige zaadeters, waaronder een koppel witwanglijsters, die alles nabootsen, zodat onze hond er vreemd naar zit te kijken. Verder een koppel blauwvooglijsters, een purperglansspreeuw, een driekleurglansspreeuw, een Chinese spottijster, een baardvogel en een witkruin-roodborsttapuit.

In een aparte volière van 3 bij 3m met een nachthok van 3 bij 3 m, hebben wij nog een nachtegaal, een witkopbuulbuul en een koppel zanglijsters.

Wij genieten hier elke dag van.

Laten we zuinig zijn met dit prachtig stukje natuur.

Wij wensen iedereen, die zich bezighoudt met deze hobby, veel plezier en luistergenot.

Hartelijke groeten van de familie Timmerman

Tel: 0184 - 692998.

RIMO apparatuur voor professionele dierv verzorging

Lage luchtvochtigheid.....?

Bij een lage luchtvochtigheid (onder 55-60%) is de kans groot dat eieren niet uitkomen. Daarom is in het broedseizoen een luchtbevochtiger vaak onmisbaar.

Wij leveren diverse luchtbevochtigers, allen eenvoudig in gebruik én onderhoud.

Bestelnummer	1901	1905	1906
Hygrostaat	Nee	Nee	Ja (40%-65%)
Filter nodig	Nee	Nee	Nee
Verdamping	Warm	Ultrasoon	Warm
Capaciteit (m3)	90	200	55
Prijs	€ 69,-	€ 122,50	€ 99,-

Verzendkosten vanaf € 6,50

Lichtdimmers, True light zonlicht, broedmachines en toebehoren, hygro-thermometers, schouwlampen, Elstein warmtelampen, luchtbevochtigers, luchtreinigers / ionisatoren, voederspuiten en -naalden, Minigard schrikdraad, kafmolen.

1 adres voor alles (telefonisch, via internet, bezoek op afspraak), betrouwbare merken, uitstekende prijzen, service en garantie, 24 uur levering binnen Nederland, verzending binnen heel Europa. Gratis folder op aanvraag.

STATIONSSTR 55 BEST
0499-393797 INFO@RIMO.NL

meer info | bestel op
www.RIMO.nl

GEHU KOOIEN

FABRICAGE VAN:
VOGELKOOIEN, PLASTIK-ARTIKELIEN
ZIEKENKOOIEN, PUNTLASWERK EN
VERZINKEN EN VERCHROOMEN

STOP geen geknoei meer met eigen bouwsets. Wij leveren u betaalbare kooien, en voor elke vogel de juiste kooi.

De kooien zijn opgebouwd uit 10 mm, met kunststof beklede plaat. De voorzijde is met aluminium afgekernd en de kooien worden als bouw pakket geleverd.

Vraag documentatie aan bij:

GEHU-KOOIEN
Transportweg 9, 7442 CT Nijverdal
(Industrieterrein 't Lochter)
Telefoon: 0545 - 61 61 87

Vertegenwoordiger in België

Vogelcentrum Huymans
Turnhoutsebaan 195A, 2480 Dessel
Telefoon: 014 - 37 61 40
GSM: 075 - 55 49 81

Internet: www.gehu.nl

Zwartnekwever deel 2

Angelique Silva

Het is al weer anderhalve week geleden dat ik het wevernest heb terug geplaatst in de bamboe. In tegenstelling tot veel andere weversorten broedt de zwartnekwever solitair in plaats van in een grote kolonie, die soms wel een hele boom in beslag neemt. Dit maakt het makkelijker voor mij om ze te observeren.

Vanochtend is me opgevallen dat het gekwetser van het echtpaar is verplaatst van het nest naar de andere kant van het bamboebos. Nieuwsgierig als ik ben volg ik het toch wat merkwaardige geluid dat deze wevers produceren. Het is nog het beste te vergelijken met zo'n nieuw polyfoon beltoontje. Een soort mechanisch prrrrt, bbzzzz, zzwwiep.

Na enig zoeken zie ik ze. Het eerste jong, dat blijkbaar net uit het nest is gekomen, kijkt onschuldig om zich heen. Hij zit wat in

elkaar gedoken naar me te kijken met zijn nog geel omrande snavel. Langzaam sluip ik met mijn camera dichterbij. Als ik op nog geen 4m afstand sta, komt daar ineens de moeder met een bek vol sappige snacks. Ze trekt zich niets van mijn aanwezigheid aan en voert haar jong voor het oog van de camera om het vervolgens weer alleen achter te laten. Het moet toch niet gekker worden.

Voordat ik alles wat ik zojuist heb gezien, goed en wel verwerkt heb, schiet er ineens een roofvogel langs mij en het jong. Op een haar na mist hij zijn jonge prooi.

Waarschijnlijk is hij geschrokken van mijn aanwezigheid. Zo'n vijftig meter verderop landt hij op de watertoren. Het is een Afrikaanse havik. Deze haviksoort heeft qua uiterlijk wel wat weg van onze Hollandse sperwer. Als de jonge zwartnekwever het eind van de week haalt met zo'n grote rover in de buurt, dan is het een wonder.

Fotograferen is al sinds jaar en dag mijn grootste passie. Mijn schoonvader Cees Scholtz leerde me de fijne kneepjes van vogelfotografie. Na jaren van veldonderzoek in Gambia samen met mijn vriend Bob, hebben we dan eindelijk onze eigen Lodge. Het PiccaLaa (vogelzang) Nature Resort in Tanji. Hier genieten we gedurende de wintermaanden van de heerlijke Afrikaanse zon, de vriendelijke mensen en natuurlijk de duizenden vogels.

De

osel